

Intervju: Jernej Stričič

Fotoreportaža s tekmovanja Glas svobodne Jelovice

Tabor na obisku: Rod odporne želve Anhovo

Novice

V Muzeju premogovništva

Decembra smo v Rodu Pusti grad Šoštanj za naše mlade tabornike pripravili izlet v Muzej premogovništva v Velenje. Okoli 40 tabornikov se nas je v dveh skupinah spustilo v podzemlje in si ogledalo, kako so si svoj kruh nekdaj služili rudarji. Manjkala ni niti prava knapovska malica, ki nam je zelo teknila. Rudarsko delo je težko in umazano, zrak v temnih rovih je hladen in drugačen, a dokler se sam o tem ne prepričaš, si je vse to težko predstavljati. In muzej je imenitna priložnost, da vse to vidimo in doživimo z lastnimi očmi. Naši otroci so v muzeju res uživali, najbolj pa jih je navdušila vožnja z vlakcem in kopicca velikih strojev in rudarskih pripomočkov. A za delo rudarja se verjetno ni nihče odločil ... ali pač? Bomo videli.

Tekst in foto: SiNi

Igrarija

Podobno kot lansko leto, smo se v Rodu Pusti grad Šoštanj tudi letos odločili, da bomo leto zaključili na igriv način. V soboto, 18. decembra, smo v prostorih Gasilskega doma Šoštanj (najlepša hvala PGD Šoštanj) organizirali Igrarijo. V različnih igrah so se najprej merili naši gozdovniki in gozdovnice, nato pa še popotniki in popotnice ter grče. Ob dobrih toplih sendvičih, brezalkoholni pijači in igrah, kot so Activity, Dance-Mat, Enka, Človek ne jezi se, Twister in še kopicico drugih, smo se imenitno zabavali ter tako na lep način zaključili koledarsko leto 2010. V letu 2011 pa so pred nami že novi izzivi.

Tekst in foto: SiNi

Februarski Tabor

Februarska številka Tabora izide 11. februarja. Prispevke za Tabor zbiramo na naslovu revija.tabor@gmail.com. Rok oddaje člankov je 20. januar.

Uredništvo

SCOUTS
Taborniki ustvarjamo boljši svet

Še naslednjih 40 let?

Pred dvema letoma sem bila sama vodja tekmovanja Glas svobodne Jelovice, zdaj pa počasi postajam le še opazovalec celotnega dogajanja. Opazovalec tega, kako neverjetne stvari včasih počnemo taborniki. Ko sem bila sama v vlogi vodje, sem nekoč naletela na odziv ravnateljca šole, v kateri smo gostovali, da je vse to zares neverjetno. Vsi ti ljudje, ki so prišli, vsa ta organiziranost in vsa logistika. Tudi letos sem doživela podoben odziv, le da s strani voznika avtobusa.

Ampak ljudje si vzamejo čas in pridejo. Vedno znova. Že 40 let. Ne glede na vreme, ne glede na lokacijo, ne glede na starost. Zares krasno je bilo opazovati "stare" tabornike, ki so se po mnogih letih ponovno odločili, da obišejo tekmovanje.

Se mi pa ob tem postavi vprašanje same zahtevnosti tekmovanja. Ne samo tega tekmovanja, pač pa vseh taborniških tekmovanj. V zadnjem času se vedno bolj poudarja druženje in zabava. Kaj pa sama zahtevnost nalog, ki jih taborniki opravljajo na tekmovanju? Morda ne bi smeli ob vsem druženju in zabavi pozabiti tudi na to.

Pri organizaciji Glasu svobodne Jelovice smo se vedno trudili, da bi naredili korak naprej. Morda celo korak več od ostalih organizatorjev tekmovanj. Tudi letošnja organizacijska skupina se je potrudila ter pripravila kar nekaj prijetnih presenečenj. A vseeno zabavna in prijetna presenečenja ne opravičijo same zahtevnosti tekmovanja.

Morda bi se morali ustaviti in razmisliti. Vseeno se ne bojim za prihodnost tekmovanja. V delovno skupino se vsako leto vključijo mladi taborniki, ki prinašajo sveže ideje. Vse te ideje, ki jih po toliko letih potrebujemo.

Upam, da bom tudi čez naslednjih 40 let preko radijskih valov slišala, da taborniki Rodu svobodnega Kamnitnika organizirajo že osemdeseti Glas svobodne Jelovice.

Jerca Bernik

- 9 Svet lutk
- 12 Faca vod: Merjanci
- 14 Intervju
- 18 Tabor na obisku
- 25 Neža Krek
- 26 Luč miru
- 30 Glas svobodne Jelovice
- 33 Video kot orodje učenja v ZTS?

Taborniki rodu Pusti grad so razdeljevali Lučke miru. Foto: SINI

Naredi sam: "Kompas"

POTREBUJES:

KROŽNIK
(ali NIZKA
POSODA)

in MALO VODE

1.

ŠIVANKO PODRANI
Z MAGNETOM!

TUŠ!!!

PRIHAVAMO!

V KROŽNIK
NALIJ VODO

2.

3.

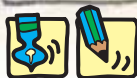
NATO
NA VODO
POLOŽI KOŠČEK
FLUTE IN ŠIVANKO

SEVER!

KJE JE SEVER?

4.

Zdravo, medvedki in čebelice!

Vesna Boštjančič

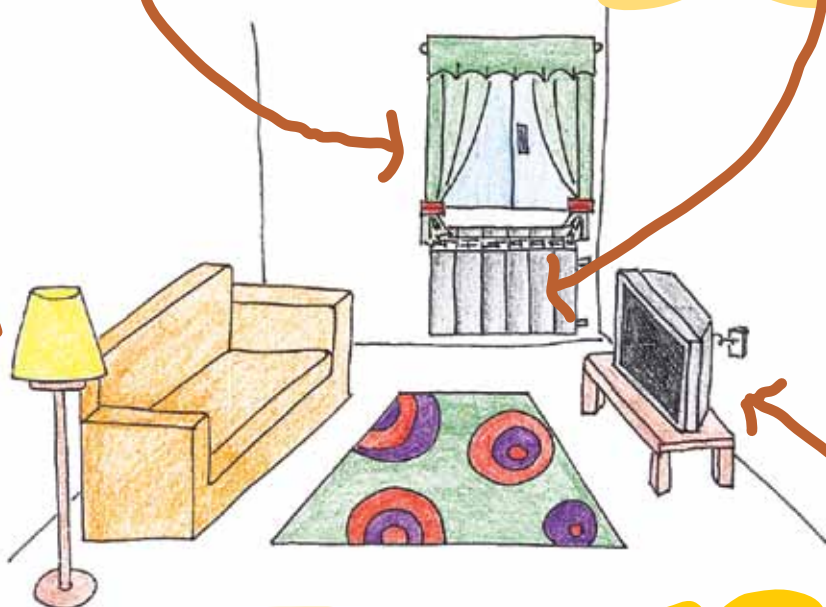
V letu 2011 bova z vami delila ekološke, torej okolju prijazne nasvete!

Zima je čas, ko zaradi krajših dnevov uporabimo več luči in svetil ter zaradi nizkih temperatur dodatno ogrevamo prostore. Če želimo biti okolju prijazni, moramo z energijo varčevati!

Oglej si spodnjo sliko in preveri, če pri tebi doma varčujete z energijo.

Preden odpreš okno, da prezračiš prostor, zapri vse radiatorje.

Na radiatorju je boljše imeti termostatski ventil, saj takšen ventil uravnava temperaturo v prostoru.

Namesto navadnih uporabi varčne žarnice, saj varčne za osvetljevanje prostora porabijo manj energije.

Televizija naj bo prižgana le takrat, ko jo gledate.

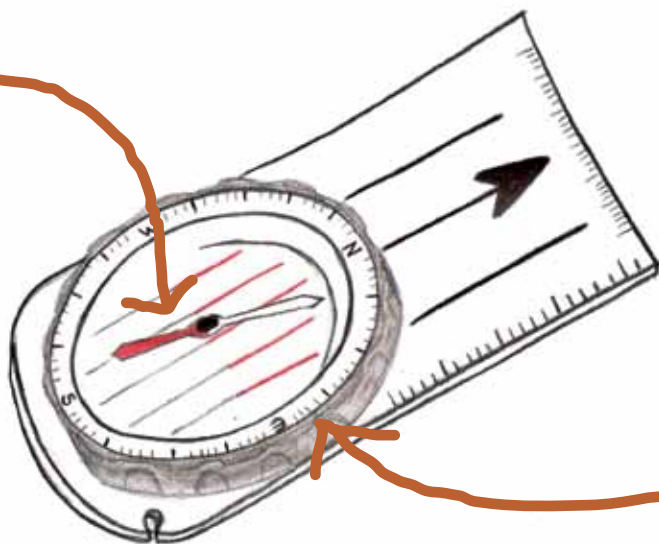
"Ura", ki kaže smer!?

Petra Grmek

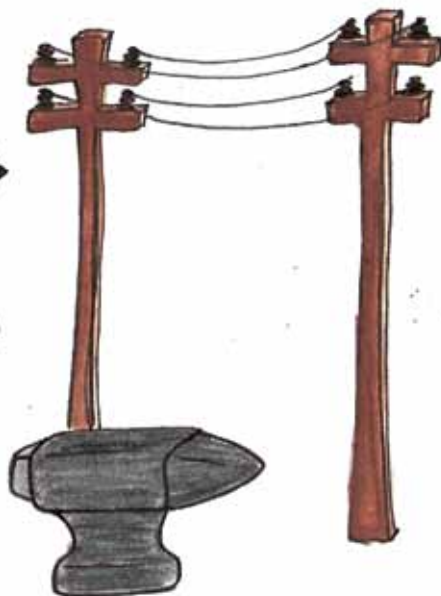
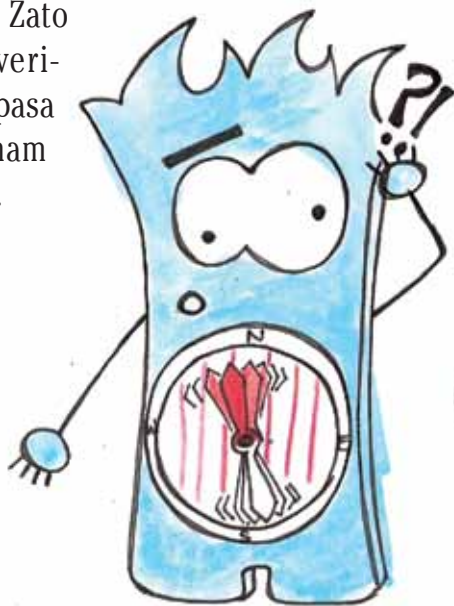
Urša Može

Kompas je na prvi pogled mogoče res podoben uri, a nam še zdaleč ne bo povedal, koliko časa imamo do začetka vodovega sestanka. Nam bo pa prišel zelo prav, če bomo želeli vedeti, kam moramo, saj nam kompas pomaga pri določanju smeri neba.

Najpomembnejši del kompasa je **magnetna igla**, ki je vedno obrnjena v isto smer. Njena pobarvana konica (ponavadi je rdeča) nam pove, kje je sever. (Če želimo, da se magnetna igla čim hitreje postavi v pravo smer, moramo kompas držati kar se da vodoravno!)

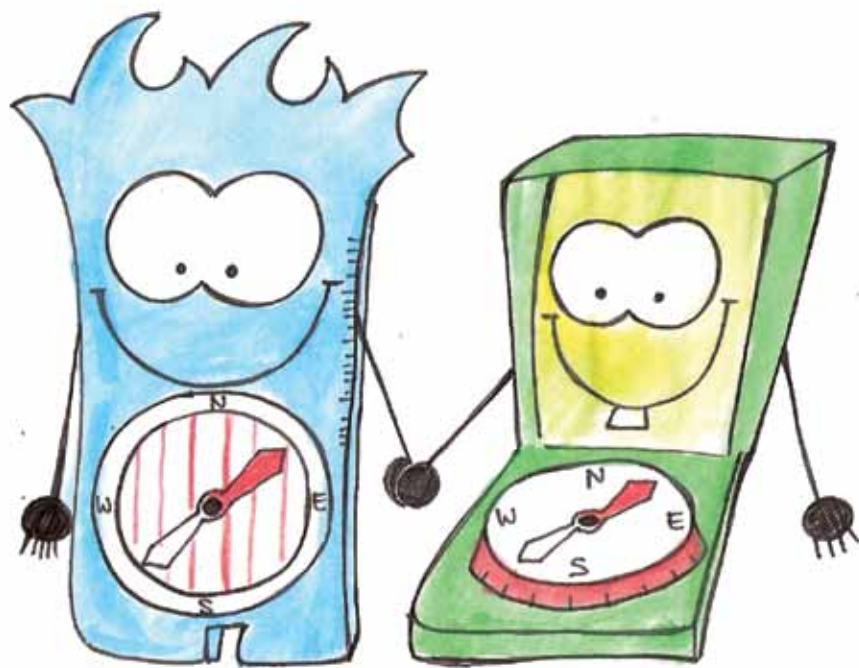
Včasih pa se tudi magnetna igla »zmede« in ne kaže več proti severu. To se običajno zgodi pod daljnovodi ali v bližini kovinskih predmetov. Zato seveda vedno preverimo, če našega kompasa nič »ne moti« in nam tako res kaže sever.

Da lahko s kompasa razberemo kajveč kot le sever, imavsak kompas še **vetrovnico** ali **limb** - nekakšen krog, na katerem so napisane črke, ki označujejo smeri neba. Te nas ne smejo zmešati, saj so običajno angleške in ne slovenske: črka S tako ne pomeni severa, pač pa ravno obratno - jug (po angleško south)!

Kompas ima tudi »sestro« **busolo**, ki je zelo podobna naprava, le da ima še nekaj dodanih pripomočkov (npr. ogledalce), ki nam omogočajo še natančnejše določanje smeri.

Razvedrilo

123×4

 $z = 4$

$P = N$

$\times 2 \times$

123×4

Petra Grmek

12

 z

123×5

$\times 2 \times$

12×4

$\times 234$

REŠI
REBUSE
IN
SPOZNAJ
KOMPAS!

GG delavnica

Skakalčki za krajšanje časa ali druženje s prijatelji

Potrebujemo:

- jogurtov lonček,
- škarje,
- barvni kolaž papir,
- uhu lepilo.

Priprava

Iz barvnega kolaž papirja naredimo obraz po želji: smešen, grozen, prijazen, vesel. Obraz naj bo tako velik, kot je dno jogurtovega lončka, kamor bomo potem zalepili obraz. Pri tem uporabimo uhu lepilo in obraz nekaj časa držimo, da se dobro zalepi.

Sedaj obrnemo jogurtov kozarček navzgor in ga od zgornjega dela proti dnu zarezemo: zarezane naredimo na vsaka dva centimetra, in sicer le do polovice lončka in ne do konca.

Tako dobiš svojega skakača. Narezane dele jogurtovega lončka malce razmakni navzven, a ne upogibaj. Dno jogurtovega lončka obrni navzgor, širši del pa navzdol. Sedaj počasi pritisni na obrazek in skakač bo poskočil. Poskusi.

Predlagaj prijateljem, da si izdelajo svojega skakača in tekmujete, kateri skoči dlje ali višje, kateri je bolj zabaven ipd.

Pa obilo zabave pri druženju in igri!

Petra Skalič

Jaka Bevk - Šeki

Sive celice

Sudoku

6				3	4		7	
2				8			1	9
1	5			7			8	
4		2	7	1		6		
	6		5				2	
		3				9		7
	2			5			6	3
8	4			2				1
	7		8	9				4

Kviz - Taborniška (ne)znanja

1. Koliko debela mora biti plast snega pri snežni kupoli?

- Vsaj 1 meter.
- Vsaj 2 metra.
- Vsaj 5 metrov.

2. Plast snega moramo pustiti nekaj časa, da se strdi.

Kako dolgo?

- 10 minut.
- 1 uro.
- 1 uro in pol.

3. V »snežni kupoli« se ponavadi ...

- čepi.
- stoji.
- sedi.

4. Koliko visok naj bo vhod pri iglju?

- Do 40 centimetrov.
- Do 60 centimetrov.
- Do 1 meter.

5. Za povečanje izolacije v iglju ...

- obložimo stene z oblekami.
- stanjšamo stene.
- odebelimo stene.

Premetanka »slovenski presežki«

Vstavi besede: Čehi 2 (ČEH), Krnsko jezero, Cerknško jezero (CERKNIŠKOJ), Snežnik, Triglav, Savinja, Bukovnik, Mangartsko sedlo (MANGARTSKOS)

E	R	T	Z	U	I	O	P	Š	Č	K	M
Č	E	H	I	S	D	F	G	B	H	R	A
I	J	K	L	C	V	H	G	U	Z	N	N
S	L	O	V	E	N	I	J	K	A	S	G
C	E	R	K	N	I	Š	K	O	J	K	A
M	N	B	V	C	L	K	J	V	D	O	R
J	S	N	E	Ž	N	I	K	N	Č	J	T
L	J	R	Č	G	Z	T	H	I	D	E	S
T	R	I	G	L	A	V	C	K	T	Z	K
P	O	I	U	Z	T	R	E	Z	U	E	O
S	A	V	I	N	J	A	H	G	F	R	S
Č	L	K	J	H	G	F	D	S	A	O	J

Povežite vprašanja na levi strani s pravilnimi odgovori na drugi strani.

1. Najvišji slovenski vrh	A. Čehi 2
2. Najvišje ležeča kmetija pri nas	B. Krnsko jezero
3. Naše največje visokogorsko jezero	C. Cerknško jezero
4. Najdaljša reka, ki teče samo po Sloveniji	Č. Snežnik
5. Največje slovensko jezero	D. Triglav
6. Naš najvišji nealpski vrh	E. Savinja
7. Najvišja cesta v Sloveniji	F. Bukovnik
8. Najgloblje brezno pri nas	G. Mangartsko sedlo

3 - b, 4 - a, 5 - b.

Rešitev kviza iz prejšnje številke so: 1 - a, 2 - c, 3 - b, 4 - a, 5 - b.

Rešitev premetanke: 1 - Triglav, 2 - Bukovnik, 3 - Krnsko jezero, 4 - Savinja, 5 - Cerknško jezero, 6 - Snežnik, 7 - Mangartsko sedlo, 8 - Čehi 2.

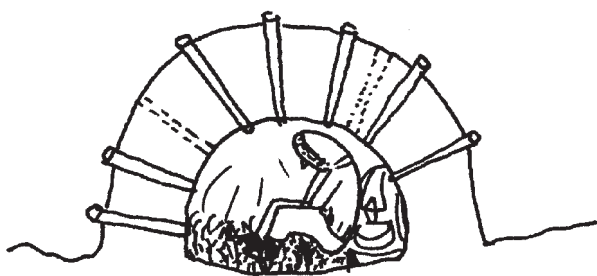

Taborniška (ne)znanja

Bivaki - 4. del

Vrste zimskih bivakov

Snežna kupola

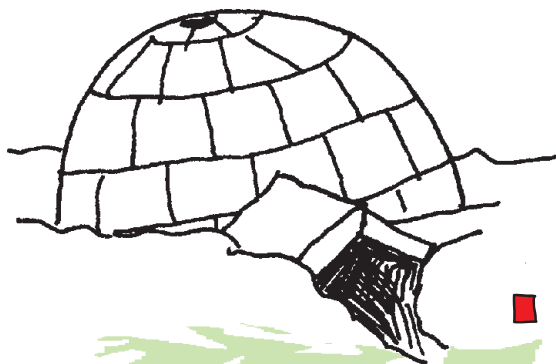
Je posebna oblika gradnje snežnega bivaka. Na kup zložimo vso opremo in jo pokrijemo z vejami, nato pa čez vse namečemo plast snega, ki ga poteptamo in zgladimo. Počakamo toliko časa, da sneg pomrzne, nato zmečemo in zgladimo naslednjo plast in spet počakamo, da zamrzne. Ta postopek ponavljamo toliko časa, dokler ni kup snega dovolj velik, da vanj po vsej površini zapičimo približno 60 cm dolge palice (izgledalo naj bi kot bodice na ježu). Plast snega mora biti debela vsaj en meter in pustiti jo moramo vsaj eno uro, da se strdi. Nato na zavetrni strani izkopljemo luknjo za vhod in izvlečemo vso opremo ter zapremo vhod z označenim sneženim blokom. V takem bivaku se navadno sedi, če pa je dovolj prostora, se uredi ležišče.

Iglu

Za postavitev iglujca se odločimo, če je sneg zamrznjen tako, da iz njega lahko režemo bloke. Za gradnjo izberemo raven prostor. Zarišemo si krog premera približno 2 metra, kolikor bo tudi iglu visok. Če želimo, da bo v iglujcu več oseb, mora biti krog večji. Sneg na tleh, kjer bomo zidali, najprej steptamo. Če tal ne moremo urediti s teptanjem, odmečemo zgornjo plast mehkega snega ali celo odmečemo ves sneg do tal. Nato se lotimo rezanja blokov. Za rezanje blokov potrebujemo lopato. Če je nimamo, si pomagamo z žago, desko ali s smučmi. Bloki naj bodo dolgi 60-70 cm, visoki 50 cm in debeli 25-50 cm. Velikost je odvisna od snega - iz težjega snega izdelamo manjše. Ob začrtani krog najprej položimo spodnjo vrsto blokov. Pri tem bloke polagamo v spiralo (eskimski iglu), ki se

bo zaključila v vrhu iglujca ali pa bloke polagamo v krogu (koničasti iglu). Vsaka vrsta je pri tem pomaknjena za 10-20 cm navznoter - zgornje bloke pomikamo navznoter. Bloki naj se medsebojno čimboli prilegajo. Zlagamo jih kot opeke, tako da zgornji blok približno v sredini prekrije stik spodnjih dveh. Graditi je treba z notranje strani. Če želimo imeti v iglujcu več svetlobe in če imamo za gradnjo primeren blok ledu, si omislimo ob gradnji sten "vgraditev" okna, skozi katerega bo prihajalo več svetlobe. Največ težav je pri polaganju zadnjih blokov, saj je treba bloke z notranje strani podpirati z rokami. Zadnji - vezni blok posebej natančno oblikujemo in previdno namestimo, saj bo le-ta s svojo težo zagotovil stabilnost kupole. Ko je kupola zgrajena, si izrežemo še vhod, ki naj ne bo višji od 60 cm in naj bo zaokrožen. Na vhod si prizidamo še vetrobran, ki bo varoval vhod. Pri gradnji vetrobrana, nekakšnega tunela za vhod v iglu, uporabimo isto tehniko gradnje. Dobro je, če vetrobran gradimo z zavojem v levo ali desno, tako da veter ne piha naravnost v iglu. Ob koncu izdelamo še blok za zapiranje vhoda. Glavno delo je tako končamo, iglu le očistimo snega in zamašimo stike med bloki, če tega nismo počeli že ob zidanju. Stene lahko tudi odebelimo, saj s tem povečamo izolacijo. Z notranje strani stene še zgladimo. Za udobnejše spanje si namestimo smrekove veje, čez katere si lahko posteljemmo tudi s šotorko ali armafleksom ter seveda spalno vrečo.

Kot zimski bivak lahko uporabimo tudi različne oblike letnih bivakov, le da za streho uporabimo sneg. Tudi pri vseh teh je pomembno, da pustimo luknji - zračnik in dimnik, ter da so tla v več ravneh, če je to mogoče.

Merjasci

Faca vod

Merjasci je ime navihanega ljubljanskega voda, ki ga sestavljajo štirje trinajstletni volkci - saj so člani rodu Sivega volka. Čeprav pravijo, da pri tabornikih še niso nič "takega" ušpičili, le majhne, omembe nevredne "lumparije", in njihov vodnik Žan pravi, da "oni so taki, čist ta najbolj pridni", ni skrbi, da bi jim bilo kadarkoli dolgčas. Različni karakterji pač vselej zagodejo kakšno veselo. Hja, tudi v času intervjuja ni bilo nič drugače.

Kako ste zvedeli za tabornike in koliko časa ste že sami taborniki?

Žan je prišel v šolsko telovadnico, delil je listke z vabili, naj pridemo. Okoli zapestja je imel zvito žlico in oblečen je bil v veliko jakno. To nas je pritegnilo, pa smo prišli pogledat. To je bilo septembra 2008, tako da letos teče naše tretje leto pri tabornikih.

Kako ste prišli do imena Merjasci?

Najprej smo hoteli biti "mafijci", ampak smo si morali izbrati žival. Žan je na sestanek prinesel enciklopedijo živali in tako smo našli merjasce. Radi pa tudi rijemo po zemlji, kurimo ognje, kar smo ugotovili kasneje.

Po čem menite, da ste najbolj prepoznavni v rodu?

Najbrž po tem, da smo se na naši prvi orientaciji super izkazali - na GG racah smo zasedli 2. mesto. Drugače pa imamo črno-rdeče rutke (naj povemo, da so Janovi Severni medvedi kopirali našo kombinacijo barv), pa tudi bolj leni smo.

Opišite svojega vodnika!

Žan je na lep način poseben: fura monocikel, lakira si nohte, je hiperaktiven, smešen, ful duhovit, prijazen, igral je v Distorziji.

Kaj najraje počnete na sestankih?

Radi gremo v Tivoli, se igramo na vrtiljaku, he he. Z veseljem tudi kurimo ognje, postavljamo trinog. Enkrat smo postavili res velik trinog in smo skakali z njega.

Katero taborjenje se vam je najbolj vtisnilo v spomin?

Naš prvi tabor, ob Kolpi. Bil je posebno doživetje, reka je bila le 20 metrov stran, imeli smo dovolj prostega časa. Dober je bil tudi drugi - postavljali smo veliko pionirskih objektov, pekli pice, le preveč smo hodili.

Katera MZT akcija vam je najbolj všeč in zakaj?

Feštival, ker je pač kul, je veliko delavnic, vse so zastoj, tudi kokice. Pa GG race so tudi fajn, ker niso tako zahtevne in imaš res čas, da se dobro orientiraš.

Kaj ste se nazadnje taborniškega naučili?

Morsejevo abecedo. Kul je, če jo znaš, ampak se jo hitro pozabi, tako da jo je treba ponavljati.

In kakšni so vaši načrti za taborniško prihodnost, se vidite na kakšni funkciji?

Pavli: "Sem pomočnik pri MČ-jih, rad bi pa postal vodnik."

Andrej: "Bil bi vodnik."

Damjan: "Bil bi kuhar na taboru!"

Matej: "Bil bi vodnik."

Skalni pingvin (*Eudyptes moseleyi*)

Skalni pingvin, ravno tako kot njegov sorodnik, zlati čopasti pingvin, ima nad rdečimi očesi rumeno perje (čopke). Najdemo ga na subantarktičnih otokih v južnem Atlantiku in v njihovih okolica. Raziskava iz leta 2009 kaže, da je število skalnih pingvinov od 50. let 20. stoletja upadlo za kar 90 %, kar uvršča omenjeno vrsto med ogrožene. Razlogi za to so najverjetneje podnebne spremembe, spremembe v vodnem ekosistemu in preostali človeški vplivi.

Življenjski prostor

Skalni pingvin se veliko bolje počuti v vodi kot na kopnem. Po razmnoževanju in golitvi preživi dva do tri mesece v vodi. Je tudi zelo družaben. Največ časa preživi v družbi svojih vrstnikov - skupno valijo ter se zbirajo v velikih skupinah v morju. Spretno plava pod ali nad vodno gladino ter krmili z repom in krilnima plavutma. Če hitro plava, se potaplja in dviguje na površje, kot počnejo tudi delfini. Tako lahko enakomerno diha, ne da bi zato postal počasnejši. Navadno se ne potopi za več kot tri do pet minut. Potopi se lahko tudi v globoko vodo, za dvig do vodne gladine pa skrbijo peresa, ki zadržujejo topli zrak, ki pripomore k dviganju. Pingvin potuje na kopno po ledenih poljih, po snegu in skalah. Po ledenih ploščah potuje največkrat drsajoče ali se sanko kar po trebuhu. Ko mladiči odrastejo, se odrasli skalni pingvini golijo. V tem času je koža pingvina že rjava, mračna in umazana ter se v naslednjih tednih obnovi, vsako pero posebej. Nova peresa rastejo pod starimi, stara pa odpadejo šele, ko so na novo zraščena že prevzela nalogo starih, ko torej lahko pingvin ponovno nemoteno plava in se potaplja.

Razmnoževanje

Čas parjenja skalnega pingvina je pomlad, navadno se pari z isto partnerko kot prejšnje leto in na istem prostoru. Srečata

se na stalnem mestu, kjer sta že valila. Samec prvi skoči na kopno, da označi star revir in nato iz vode prilze še samica. Samica običajno izleže dve jajci, ki sta ponavadi različno veliki. Prvo je majhno, drugo pa vsaj 70 odstotkov večje. Le redkokdaj preživita obe jajci - neredko se zgodi tudi, da starša sama zavržeta manjše jajce. Starša nikoli ne pustita jajc(a) brez varstva. En izmed njiju je ves čas v bližini, drugi pa si medtem poišče kaj za pod zob. Sicer pa med valjenjem pingvinom dajejo energijo tudi maščobne zaloge. V prvih dneh po izvalitvi se mladič skrije pod enega od staršev, medtem ko drugi išče hrano. Sprva je mladič pokrit s tankim puhom, a hitro raste, zato kmalu doseže velikost odraslega pingvina. Takrat zamenja puh s perjem, ki ga varuje pred mrazom. Kmalu po dobljenem perju mladiča se celotna družina odpravi v morje.

Hrana in način prehranjevanja

Večina se skalni pingvini prehranjujejo s planktonom, jedo pa tudi majhne ribe in sipe. Ob vsej Antarktiki se nahaja plankton v velikih količinah, saj je hladna voda bolj bogata s kisikom kot topla (kisik se bolje raztaplja v hladni vodi). Na vodni gladini ga je še posebej veliko ponoči, takrat pa se pingvini tudi najraje hranijo.

Osnovni podatki

- Dolžina telesa: 70 cm, samci so nekoliko večji in imajo večji kljun
- Teža: samice okoli 2,4 kg, samci okoli 2,5 kg
- Spolno dozori pri: 6. letu ali kasneje
- Število jajc: 2
- Inkubacijska doba: 31-37 dni
- Hrana: plankton, manjše ribe, sipe
- Obnašanje: družaben, vali v skupinah/velikih kolonijah, vrača se v isto gnezdo
- Življenjska doba: okoli 10 let

Ali veš, da ...

... družinsko ime (*Eudyptes*) izvira iz grške besede "Spheniskos", kar pomeni "mali klin"? Ime naj bi se nanašalo na obliko kril, ki so kot plavuti.

... se morajo ponavadi pingvini, če želijo priti na kopno, močno odriniti iz vode - si vzeti zalet, da lahko skočijo več metrov visoko na kopno?

... so prvotno mislili, da pingvini prebivajo le v mrzlih antarktičnih vodah? V resnici jih najdemo v vodah različnih temperatur, vse od galapaških otokov pa do Antarktike.

Tadeja Rome

Domen Šverko

Barbara Bačnik - Bača

arhiv Jerneja Stritih

INTERVJU

Človeštvo - največji vir kreativnega potenciala

Jernej Stritih, direktor Službe Vlade RS za podnebne spremembe

Jernej Stritih je bil некоč član Črnih mravov, svojo poklicno pot pa je začel z raziskovanjem gozdnih ekosistemov in sodelovanjem pri reformi okoljskih politik in institucij na državni in mednarodni ravni. Leta 1989 je s petimi partnerji (taborniki) ustanovil zasebno okoljsko svetovalno podjetje Oikos. Bil je tudi prvi predsednik nadzornega sveta Ekosklada, med drugim pa je od leta 1994 do 1996 delal kot koordinator za nacionalne programe varstva okolja za srednjo in vzhodno Evropo pri sekretariatu delovne skupine za okoljske programe OECD.

Tuj mu ni niti trajnostni razvoj, sodeloval je v Mednarodni komisiji za varstvo Alp -CIPRA, ter v Slovenski fundaciji za trajnostni razvoj - Umanotera. Danes deluje na področju podnebnih sprememb in se je ravno vrnil z mehiškega letoviškega mesta Cancun, kjer sta potekala 16. zasedanje pogodbenic

Okvirne konvencije ZN o podnebnih spremembah (UN-FCCC) ter 6. zasedanje pogodbenic Kjotskega protokola, na katerih so predstavniki številnih držav ob vzpodbudi nevladnih organizacij in znanstvenikov skušali priti do dogovora o skupnem ukrepanju.

Kako ste začeli vašo taborniško pot?

Bil sem tabornik pri Rodu Črni mrav. V začetku 80-ih sem opravljal funkcijo načelnika in kasneje starešine. Konec 80-ih pa sem bil v predsedstvu Zveze tabornikov Slovenije zadolžen za varstvo okolja, kjer smo s kolegi iz drugih rodov razvili akcijo Ekološka izvidnica. Problem odpadkov v naravi je bil takrat bistveno večji kot danes. Vsako pomlad so vodilni s šol in občin želeli, da bi mladina čistila okolico, in se sklicevali, da naj bi bilo to vzgojno. Iz odpora proti temu, da bi mladi čistili za drugimi namesto komunalnih služb, smo začeli s kartiranjem odlagalšč, saj smo pri tabornikih imeli znanje in voljo za tako delo. Tako smo opozorili javnost in odgovorne na problem divjih odlagalšč ter pomanjkanje organiziranega odvoza odpadkov. To so bili tudi prvi zametki podjetja Oikos, ki je bilo sestavljeno iz samih tabornikov, danes pa šteje več kot 15 zaposlenih in je razširjeno tudi izven naših meja.

S tem je bilo narejeno veliko delo. Kakšne pa so potrebe danes?

Upravljanje z odpadki in odvoz smo v Sloveniji uredili v 90-ih letih tudi na podlagi podatkov, ki smo jih mi zbrali. Akcije, kot je bila Očistimo Slovenijo v enem dnevu, pa so pomembne predvsem z vidika osveščanja ljudi. Da tisti, ki to še vedno počno, tega ne bi več počeli. Imamo pa tudi danes vrsto perečih okoljskih problemov. Eden od njih so podnebne spremembe.

Kakšen je povprečen Slovenec v svojem odnosu do okolja?

V primerjavi z Evropo imamo Slovenci enega boljših odnosov predvsem do narave. Imamo več stika z njo, ker nam je bolj na voljo, kot na primer v velikih evropskih metropolah. Imamo pa včasih tudi malce dvojen odnos. Naravo imamo radi, ampak se nam ne zdi nič narobe, če se veliko prevažamo z avtomobili, če povzročamo veliko onesnaževanja. Na splošno pa smo med bolj ozaveščenimi in, ker je okolje vred-

nota, tudi Slovenija kakšnih zelo resnih okoljskih problemov nima.

Kako je z izpusti toplogrednih plinov pri nas? Kakšni so načini zmanjševanja in kaj lahko stori država, kaj posameznik?

Največ lahko naredita posameznik in država skupaj. Poglejmo recimo vprašanje prometa, pri katerem emisije posameznika najhitreje rastejo. Če država ne naredi nič, se bodo ljudje vozili z osebnimi vozili in se stanje ne bo izboljšalo. Zakaj na primer država, ko zgradi cesto, ne zagotovi na njej tudi javnega prevoza, ki bi ga lahko uporabljali vsi - otroci, upokojenci, ljudje brez voznških izpitov, tisti, ki si avta ne morejo privoščiti? S tem bi bili izpusti bistveno manjši. V Sloveniji imamo veliko cest in malo javnega prevoza, zato ne moremo pričakovati, da bodo ljudje spremenili svoje navade.

Na drugi strani imamo proces, pri katerem že beležimo pozitivne učinke. To je energetska sanacija stavb. Posamezni lastniki že investirajo v izolacijo, boljši sistem ogrevanja, v nova okna, obnovljive vire energije in to država tudi podpira s subvencijami ter ugodnimi krediti. Največ se da narediti, če je urejen ustrezen politični okvir in če so ljudje naravnani k spremembam.

Kako gledate na sistem železnic pri nas, s tem bi verjetno lahko rešili več stvari hkrati, če bi investirali v razvoj železniške infrastrukture? Je težava le v denarju?

Problem je v političnih prioritetah iz sredine 90-ih let, ko je šel ves investicijski denar v avtoceste. Železnice se je zanemarilo, kot tudi ostali javni prevoz, tako da so stagnirale. Ne glede na to, da vlada usmerja vse več sredstev v železnice, bo potrebno večje število večjih investicij ter desetletja, da pridemo na raven, ki se jo pričakuje v zahodnoevropski državi.

Je prihodnost v hidroelektrarnah in vetrnicah? Kako bi čim hitreje in optimalno dosegli prehod iz težkih

industrij na čistejšo vire energije?

Nacionalni energetski program daje kar nekaj odgovorov na ta vprašanja, gotovo pa se v Sloveniji sedaj intenzivno investira v obnovljive vire. Imamo hitro rast fotovoltaike, kjer ocenjujemo, da bo med leti 2015 in 2020 cena panelov toliko padla, da bo povsem primerljiva s ceno elektrike iz omrežja, in se bo vsakomur splačalo, da si uredi sončno elektrarno. Imamo tudi še nekaj vodnega potenciala v rekah, ki ga lahko izkoristimo. Moramo pa se zavedati, da so reke ekosistemi z več funkcijami, na primer ekološko in rekreacijsko. Nove hidroelektrarne bilo smotno graditi le v primeru, da bi šlo za multifunkcionalne objekte z različnimi cilji. Avstrijecem je za kakšne posege v rečne sisteme zelo žal - Mura je že tak primer.

Imamo nekaj potenciala vetra, vendar manj kot druge države. Če ne bomo zmanjšali porabe eklektike, pa bomo morali v prihodnosti še vedno pridobivati določen del energije iz fosilnih goriv (premog, nafta, zemeljski plin). In tu se postavlja vprašanje, ali je bolj ugodno narediti nove elektrarne na domač premog, ki bolj onesnažuje, ali na uvožen plin, ki je zaradi uvoza bolj negotov vir. Vprašanje jedrske energije je zapleteno in zahteva dolgotrajen proces priprave, odločanja in gradnje. Vlada pripravlja energetski program, za katerega upam, da bo po javni razpravi postavil strategijo, kako zagotoviti zmanjšanje emisij toplogrednih plinov ob ohranjanju kakovosti oskrbe z električno energijo.

Kakšni so novi izsledki z nove okoljske konference v Cancunu?

Koebenhavn ali Cancun za Slovenijo na kratek rok nista prinesla nič novega, saj smo del EU in znotraj nje imamo dogovorjen cilj, da do leta 2020 za 20 odstotkov zmanjšamo izpuste toplogrednih plinov. V Koebenhavnu je bila določena zaustavitev segrevanja pri 20C, kar za nas pomeni zmanjšanje emisij za 80 odstotkov do leta 2050.

Glavni izziv je, kako kot EU pripraviti druge države, recimo ZDA in Kitajsko, da bodo obljube, ki so jih dale, tudi formalizirale in izpolnile. Da bomo lahko spremljali, kako ukrepajo, in ne bomo v položaju, da Evropa, Norveška, Švica, Japonska in druge razvite države bistveno znižujemo izpuste in si delamo stroške, drugi pa ne.

Včasih ste bili aktivni v nevladnih vodah (Umanotera). Ali sedaj, ko ste na drugi strani, izhajate iz problematike in teženj nevladnih organizacij na področju okolja?

Rešitev na koncu je samo ena in ta je vedno tista, ki je sprejemljiva za širši krog. Na področju okoljske politike in podnebne politike si težko predstavljamo, da bi zmagali na ta način, da ena skupina preglaši druge. Vloga nevladnih organizacij je, da postavljajo zahteve, da dajejo ideje, kako spremeniti zadeve na bolje, in te so seveda vedno bolj radikalne od tega, kar dela vlada. Zame je izziv, kako čim več tega uveljaviti skozi politiko, ki bo tudi gospodarsko utemeljena in bo upoštevala tudi druge poglede, da bo torej uravnotežena. Nevladne organizacije dobro vedo, da bodo nekaj dosegle le, če bo sprejet kompromis.

V zadnjem času smo priča številnim naravnim katastrofam in divjanju narave. V kakšni meri to pripisujete podnebnim spremembam, toplogrednim izpustom, spremembam, ki jih povzroča človek?

Pri tem imamo težavo z razliko med podnebjem in vremenom. Podnebje je statistična kategorija, kjer govorimo o povprečjih, frekvencah in verjetnosti. Vremenski dogodki pa so realni in posameznega dogodka ne moremo pripisati enemu samemu vzroku ali dejavniku. Frekvenca ekstremnih dogodkov se povečuje, tudi ekstremnost se povečuje in vsi ti kazalci so v korelaciji s podnebnimi spremembami. Slovenija, čeprav mislimo, da je idilična in lepa, je vedno bila izpostavljena ekstremnim vremenskim dogodkom, potresom, poplavam, burji. Imamo relativno veliko padavin, zgodovino neurij in tudi suš. Projekcije za prihodnost kažejo, da bo padavin najverjetneje nekoliko manj, imamo pa tudi to srečo, da smo v zgornjem delu porečij, predvsem Soče in Save. Hudega pomanjkanja vode v povprečju ne bomo doživeli, vzhodni del Slovenije pa je lahko podvržen ekstremnim sušam. Poplavni dogodki bodo predvidoma vedno hujši. Za primer lahko vzamemo Poljsko v letu 2010, ko so imeli tri katastrofalne poplave v enem letu.

Kako razumete besedo trajnostno (trajnostna energetika, mobilnost ...)? Je to pravi odgovor na trenutne izzive?

Trajnostni razvoj je tisti, ki prihodnjim generacijam ohrani vsaj enake možnosti za razvoj, kot jo ima sedanja, torej ne uniči prostora, v katerem živimo. Druga definicija izhaja iz ravnotežja med gospodarskim, družbenim in okoljskim vidikom, da ne gledamo vedno samo na gospodarsko korist, ampak hkrati tudi na ljudi in naravo. Tretja, bolj tehnična definicija pa je, da izrabljamo naravne vire (podtalnica, dotok energije in podobno)

v taki meri, da se oskrba z njimi ne zmanjšuje, da bodo še na voljo prihodnjim rodovom.

Podnebne spremembe so danes ključni problem trajnosti. V 150 letih smo pokurili velik del ogljika, ki ga je Zemlja skozi stotine milijonov let akumulirala v obliki nafte, plina in premoga. Ta na videz neizmerni vir energije smo porabili za hiter industrijski razvoj. Tako smo prišli do tega, da danes živi na svetu največje število ljudi, kot kadarkoli prej, da je kakovost življenja najboljša, da je življenjska doba najdaljša. Toliko ljudi torej še nikoli ni živelo tako dobro kot danes. Vendar se je pokazalo, da ima to tudi negativne učinke. Če bomo želeli sedanjo blaginjo ohraniti brez bergle fosilne energije, se bomo morali res potruditi in to je naš strokovni izziv za naslednjih 40 let.

Ste optimistični? Kdaj bomo spremenili percepcijo, da so najprej ljudje, potem kapital?

Tudi kapital je pomemben in moramo paziti, da ga bomo ohranili. Imamo finančni, človeški in naravni kapital, in te tri moramo uravnotežiti, vedno se mora vrednost vseh treh povečevati. Ne da izčrpavamo enega in dajemo drugemu. Naravni kapital smo preko goriv porabili za hitro gospodarsko rast, torej večanje finančnega kapitala. V Sloveniji smo nepremičnine - prostor kot kapital - porabili za rast finančnega kapitala, pa se, kot sedaj vidimo, ni najboljše izšlo.

Ali se zavedamo krute realnosti, da narave ni moč kontrolirati?

Zaenkrat imamo to srečo, da smo vedno našli način, kako se z naravo soočiti in preživeti. Mislim, da ima človeštvo dovolj kreativnih potencialov, da se bo novim razmeram prilagodilo tudi v prihodnje. Tudi če nas opozorijo, da se je varno ustaviti tri metre pred prepadom, bomo šli ljudje vedno pogledati do roba in čez, da se prepričamo, da je tam res prepad, in se šele potem obrnili nazaj. ■

Tabor na obisku

Foto: Demi M.

Zgodovina

Ideja za ustanovitev taborništva v Soški dolini se je porodila prav po naključju. V začetku 1960. let je bila skupina boljših učencev iz osnovne šole Deskle nagrajena z udeležbo na taborjenju rodu Rumeni sokoli iz bližnjega Šempetra pri Gorici. Takrat je zrasla ideja, da bi lahko tudi Desklani imeli svoj rod. In tako je leta 1964 zaživelo društvo Odporne želve.

Zakaj odporne želve

Tovarna cementa Salanit Anhovo je že od začetka podpirala delovanje društva. Takrat je imelo podjetje za svoj logotip želvo, ki naj bi predstavljal trdnost, odpornost in trajnost, kot cement in beton. Te lastnosti so bile tabornikom všeč in tako so si nadeli ime Rod odporne želve Anhovo ali krajše ROŽA. (totem)

Foto: Demi M.

Akcije med letom

Naše leto se začne v septembru s pridobivanjem novih članov. Letos smo pred OŠ Deskle postavili stojnico, na kateri smo vsem zainteresiranim predstavili taborništvo ter prikazali nekatera taborniška znanja.

Konec oktobra organiziramo kostonjev piknik oziroma oč čarovnic, tik pred iztekom leta pa še tradicionalno čajanko.

Januarja vsi taborniki težko pričakujejo zimovanje, ki ga izpeljemo vsako leto v drugem kraju, predvsem se trudimo

Rod odporne

V majhnem naselju Deskle, ki spada pod občino Kanal ob Soči, najdemo čudovite tabornike. Četudi jih je malo, s svojo zagnanostjo in pridnostjo poskrbijo, da se v kraju vedno kaj dogaja. In če je kdo, ki vedno in nesebično priskoči na pomoč, so to oni.

Foto: Demi M.

najti možnosti za aktivnosti na snegu, ki v našem koncu ni tako zelo pogost. Tako smo bili že v Soči, v Breginju, na Vrsnem, na Kambreškem, Širokem, v januarju 2010 pa doživeli zimsko pravljičo na planini Kuhinja pod Krnom, kjer smo bili zaradi obilice snega celo dva dni odrezani od sveta.

Ena naših pomembnejših aktivnosti je praznovanje ob dnevu Zemlje, 22. aprila, ki je tudi dan tabornikov. Že kar nekaj let združujemo ta dan s čistilno akcijo, ki jo vsako leto izpeljeta Turistično društvo Anhovo in Krajevna skupnost Deskle. V kraju organiziramo prireditve, na kateri sodelujejo tudi učenci OŠ Deskle, tradicionalno se zasadi drevo, dan pa zaključimo s pohodom z baklami. Lani smo se seveda priključili vseslovenski akciji Očistimo Slovenijo, na našem tabornem prostoru je potekala tudi zaključna prireditev akcije.

Foto: Kaja R..

želve Anhovo

Lojzka Rešič in Demi Munih

arhiv ROŽA

Med letom (razen pozimi) poteka lokostrelski krožek, ki se maja zaključí z vsakoletnim lokostrelskim turnirjem, na katerem lahko tekmujejo tudi krajani.

Poletno taborjenje organiziramo ob morju v sodelovanju z Medobčinskim društvom prijateljev mladine iz Nove Gorice. Tako omogočimo našim tabornikom in številnim drugim otrokom, da doživijo 10 nepozabnih dni ob morju, pod šotori, in spoznajo utrip taborniškega življenja.

Poleg utečenih aktivnosti pa kdaj opravimo še kakšen pohod, kakšen vikend preživimo pod šotori na našem tabornem prostoru, se peljemo kam na izlet ali pa organiziramo astronomsko opazovanje.

Zveseljem in če nam le uspe se udeležujemo tudi različnih srečanj in tekmovanj, ki jih organizirajo sosednji rodovi.

Vsa leta naše društvo zelo dobro sodeluje z občino, krajevno skupnostjo in drugimi društvi v občini, ki nas tudi podpirajo pri delovanju in pomagajo pri izvedbi marsikaterih aktivnosti, ki bi je sicer ne zmogli. V potrditev dobrega dela so nam izdali tudi priznanja, npr. občinsko in priznanje KS ter priznanje KS, ki ga je dobil naš dolgoletni starešina Božo Lovišček.

Taborni prostor

Zelo ponosni smo na naš taborni prostor v zgornjih Desklah, ki ga "čuva" totem, in na katerem poteka večina naših aktivnosti. Prostor je primeren tudi za taborjenja, zato vabimo druge rodove, da nas obišejo.

Cilj delovanja

Delujemo v času, ko nenehno hitimo, časa vedno zmanjkuje, tako otrokom, njihovim staršem, kot tudi nam, ki smo gonilne sile v rodu. Zadovoljni smo, da nam uspeva ohranjati in v zadnjih letih celo nekoliko povečati število članov. Za naprej pa si želimo, da bi se naši taborniki z veseljem vključevali v taborniške aktivnosti in jim bodo te pomenile prijetno druženje z vrstniki, učenje na prijeten način v naravi, hkrati pa jim bodo tudi koristna šola za življenje.

Totem je izdelal naš vsestranski tabornik Tone Kravanja.
Foto: arhiv ROŽA

Rodova uprava

Starešina: Milan Kodelja

Načelnik: Dani Oblak

Gospodar: Aleksander Boltar

Tajnica: Lojzka Rešič

Vodniki: Marina Skok, Katarina Lazar, Kaja Rešič, Ana Tinta, Ana Breščak, Nejc Lovišček

Koordinacija dela z mladimi: Demi Munih

Rod v številkah

Število članov: 54

MČ: 17

GG: 15

PP: 6

RR: 1

Grče: 15

Udeležba na 39. Svetovni skavtski konferenci

Delegacija Zveze tabornikov Slovenije, nacionalne skavske organizacije je novo leto pričela s potjo na 39. Svetovno skavtsko konferenco in 11. Svetovni skavtski forum mladih. Prva poteka od 10. do 14. januarja v Curitiba, forum pa teden prej, od 3. do 6. januarja, v mestu Blumenau, južno od Curitibae.

Konferenca v Braziliji je za ZTS pomembna predvsem zaradi odločitve o gostitelju naslednje konference in foruma, kjer je naš tekmeč italijanska federacija. Držimo pesti, da nam uspe!

Skupščina ZTS

V koledarju akcij (priloga Tabora 12/2010) ste že lahko zasledili, da bo prihodnja skupščina ZTS 19. marca 2011. Kraj še ni določen, je pa že predlaganih nekaj točk dnevnega reda. Poleg letnega in finančnega poročila naj bi se pogovorili o večščinah GG, komuniciranju v ZTS, dopolnitvah kroja ter o 60-letnici. Glede kraja IO ZTS še zbira predloge, ki jih posredujete na sedež ZTS.

Organizacija 60. obletnice delovanja ZTS v letu 2011

Delovna skupina za ta veliki projekt v 2011 je tudi že zavihala rokave. Program je v sestavljanju, prav tako potekajo pogovori glede lokacije, ki upamo, da vas bo prijetno presenetila. Ker pa več glav več ve in več rok več naredi, te prosimo za podporo. Piši na baca@rutka.net in se pridruži skupini za organizacijo proslave ob 60. obletnici delovanja ZTS, ki bo potekala predvidoma 22. aprila 2011.

Delo delovne skupine za prenovo kroja

Skupina se pridno sestaja in analizira stanje. Vsekakor pa je prišel tudi trenutek, ko bomo člani ZTS povprašali po željah glede kroja, zato bomo prosili za vaše sodelovanje in odzive. V kolikor se najde še kdo, ki ga tema zanima, se nam lahko pridruži. Pišite na pisarna@zts.org.

Vaše predloge in pripombe nam pošljite na io.zts@rutka.net. Produktiven začetek leta vam želi vodstvo ZTS.

Delni sončni mrk 4. januarja

Sončni mrk je pojav, do katerega pride, ko Luna, ki kroži okoli Zemlje, zakrije Sonce. Če pride le do delnega zakritja govorimo o delnem sončnem mrku, če pa Luna popolnoma zakrije Sonce, pravimo temu popolni sončni mrk. Popolni sončni mrk je dokaj redek pojav in še takrat, ko se zgodi, je viden v zelo ozkem pasu. Pri nas je bil nazadnje viden 11. avgusta 1999, naslednjič pa bo 3. septembra 2081. Vmes bomo iz naših krajev občasno lahko opazovali le delne sončne mrke.

Obstajajo tudi lunini mrki, ki so lahko prav tako popolni ali le delni. Zadnji, popolni je bil prejšnji mesec, ob zadnji polni luni, 21. decembra, pri nas zjutraj. Najbolje je bil viden iz Amerike, pri nas pa ni bilo kaj prida vreme. Lunin mrk nastopi takrat, ko se Luna »skrije« v senci našega planeta.

4. januarja letos je bilo iz naših krajev možno opazovati delni sončni mrk. Seveda, le kjer je bilo vreme naklonjeno. Mrk je bil najbolje viden iz Evrope in zahodne Azije ter severne Afrike. Sonce je bilo sicer videti najbolj pokrito na Finskem, a kaj ko je pri njih Sonce pozimi tako nizko, da komaj pokuka izza južnega horizonta. In prav zato, ker je Sonce pri nas višje, kot na Finskem, smo pravzaprav pri nas imeli boljše pogoje za opazovanje tega mrka. V času največjega zakritja je bilo pri nas zakrite kar 68,5 % sončeve površine. Mrk se je pričel ob 7.58 zjutraj, ko je Luna pričela na desni (zahodni) strani »gristi« sonce. Sonce je bilo najbolj zakrito ob 9.19, mrk pa se je končal ob 10.48. Časi so ocenjeni za Ljubljano, v ostalih krajih Slovenije je mrk nastopil kako minuto prej (zahodno) ali pozneje (vzhodno).

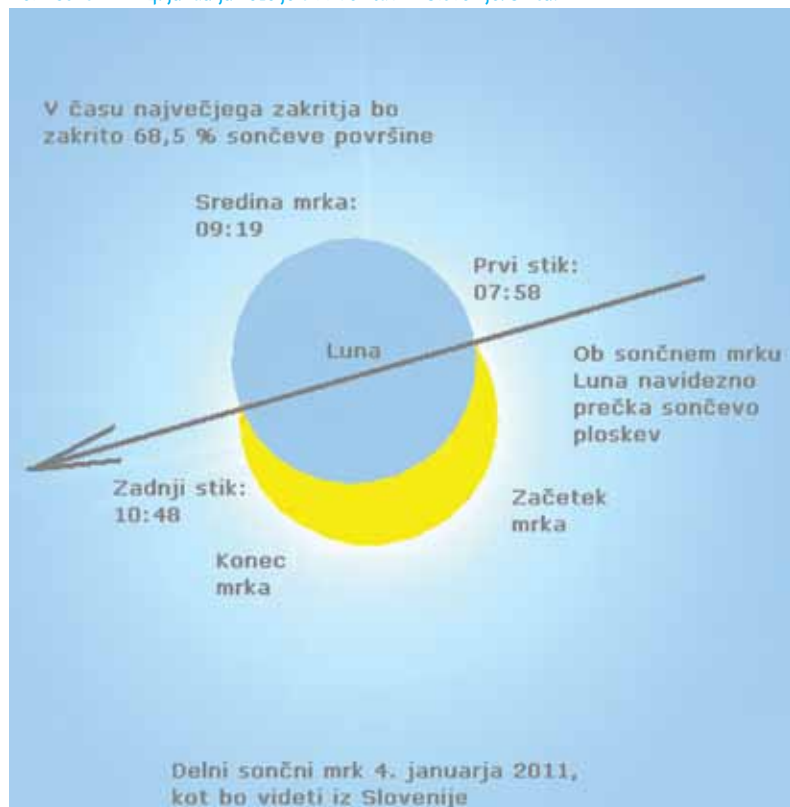
Za opazovanje mrka se je treba vedno ustrezno pripraviti. Predvsem je treba upoštevati, da nikoli ne gledamo v sonce brez ustreznega filtra, predvsem pa Sonca ne smemo poskušati pogledati skozi daljnogled ali teleskop, če ta

nima ustrezno nameščenega pravega filtra! Zgornje navodilo je treba dosledno upoštevati, saj si lahko sicer trajno poškodujemo oči!

Za opazovanje mrka je najbolje, da si priskrbimo očala, posebej namenjena za opazovanje sončnih mrkov. Uporabno je tudi zaščitno steklo za varilce, in sicer tisto z največjim možnim faktorjem zatemnitve (npr. 13). To dobimo

v trgovinah z tovrstnim orodjem. Lahko pa mrk opazujemo tudi posredno, tako da uporabimo načelo kamere obscure. V ta namen v karton naredimo drobno luknjico, skozi katero sončni žarek projiciramo na belo površino (papir), oddaljen vsaj kakšen meter od kartona z luknjico. Bolj ko bo papir oddaljen od kartona, večja bo izrisana slika Sonca na papirju.

Delni sončni mrk 4. januarja 2010 je bil viden tudi iz Slovenije. Skica: PK

KOSOBRIŃOVI PRIPRAVKI

Repa (*Brassica rapa*)

Izvira iz severnega dela srednje Evrope in so jo že zelo zgodaj kultivirali. Ima modrosive liste, ki objemajo steblo, in rumene cvetove. Plodovi so repaste oblike, okrogli ali podolgovati, svetlo rjave barve. Najpomembnejši vrsti sta poletna in strniščna repa. Repa ima prijeten ostro sladkast okus.

Učinkovine: balastne snovi, beljakovine, maščobe, ogljikovi hidrati, natrij, kalij, fosfor, magnezij, železo, vitamini B1, B2, C in folne kisline, eterična olja.

Uporabnost: juhe, prikuhe, kislá repa, Sveža mlada repa se lahko uporablja od septembra do marca, kot kislá repa pa vse leto.

Zdravilnost: ugodno deluje na krvni obtok in srce, odvaja vodo, odstranjuje kurja očesa, za izpiranje vnetega grla.

Juha iz repe in riža 25 dag repe, 20 dag riža, 5 dag slanine, 2 dag masla, 1,25 l zelenjavne juhe, strok česna, peteršilj, sol po občutku. Slanino, česen in peteršilj počasi pražimo, da se slanina razpusti. Dodamo olupljeno in na tanke rezine narezano repo, pražimo približno pet minut, zalijemo z zelenjavno juho in kuhamo 20 minut, dodamo riž in skuhamo do mehkega. Po občutku posolimo.

Primorska jota z repo

50 dag kisle repe, 30 dag rjavega fižola, 30 dag krompirja, 1 čebula, 250 g prekajenih svinjskih rebrc, 1 velika žlica svinjske masti z ocvirki, sol, črni poper v zrnu, 1 strok česna, 2 lovorova lista, majaron, moka. Fižol namočite v malo soljeno vodo. Čebulo olupite in drobno sesekljajte. V večji lonec dajte eno veliko žlico svinjske masti. Na segreto svinjsko mast dodajte sesekljano čebulo in jo prepražite. Med praženjem dodajte še malo vode, dokler se popolnoma ne razpusti in postane kremasta. Dolijte zadostno količino vroče vode ter vanjo stresite rjavi fižol in na kocke narezana prekajena svinjska rebra, črni poper v zrnu ter vse skupaj kuhajte pol ure, dokler se fižol na pol ne zmeħča. Po pol ure kuhanja fižola in mesa dodajte na drobno narezan opran krompir ter lovrove liste

in kuhajte še slabe pol ure. Po pol ure kuhanja dodajte še kisló repo, ki jo pred tem operete pod tekočo vodo, da ni preveč kislá. Kuhajte še pol ure. Na koncu dajte v manjšo ponev po okusu svinjsko mast z ocvirki in sesekljan česen ter na hitro prepražite. Dodajte žlico moke, da se jota kasneje lepo zgosti. To vlijte v joto in zmešajte. Nato na zmernem ognju kuhajte še 20 minut. Na koncu vse skupaj solite ter dodajte še ščepec majarona. Jota je naslednji dan veliko bolj okusna kot takoj skuhana.

Repa s kisló smetano

50 dag repe, 50 dag masla, 2 dag moke, 2 dag sladkorja, 1 dl kisle smetane, sol, poper po okusu. Repo olupimo in narežemo na rezine. Na maslu popražimo sladkor, dodamo repo, moko in pražimo 10 minut. Prilijemo toliko vode, da je pokrita, solimo, popravo in pokrito dušimo. Po potrebi prilivamo vodo. Ko je repa skoraj mehka, dodamo kisló smetano in dušimo do konca. Pire iz repe 25 dag repe, 25 dag krompirja, 2 dag masla, sol, poper. Olupljeno repo in krompir kuhamo v slani vodi 15 minut, odcedimo in pretlačimo. Med mešanjem dodamo maslo, po želji tudi malo vročega mleka.

Vse to in še več na Rastlin'cah (tečaj poznavanja rastlin za prehrano in zdravje).

Varno čez cesto

Ali ste vedeli, da smo pešci med najbolj ogroženimi prometnimi udeleženci? Pogosto smo lahko žrtve nesreč zaradi neustreznega ravnanja voznikov (kadar vozijo z neprilagojeno hitrostjo, pod vplivom alkohola, preblizu desnemu robu vozišča, vozijo z neočiščenimi ali zarošenimi stekli ipd.).

Kar pa seveda ne pomeni, da se veliko nesreč ne zgodi tudi zaradi neustreznega ravnanja pešcev. Nasprotno! Koristno bi bilo, da se o tem nekoliko pogovarjate tudi s svojim GG vodom, saj so prav osnovnošolci tisti, ki so kot pešci veliko na cestah na poti v šolo in domov.

Vreme

Pogosto smo pešci v prometnih nesrečah udeleženi v jesenskih in zimskih mesecih, ko so vremenske razmere lahko zelo neugodne (megla, dež, sneg), svetli del dneva pa je krajši.

Na kaj moramo biti pešci še posebej pozorni?

Razložite svojim članom, naj vedno poskrbijo, da bodo v prometu dobro vidni; nosijo naj svetla oblačila (bunde žive barve) in predmete, ki izboljšajo vidnost (odsevne trakove, kresničke, odsevne površine na supergah ipd.), skratka čim bolj naj zagoto-

vijo svojo vidnost. To lahko testirate tudi tako, da preverite vidnost nekoga v svetlih in nekoga v temnih oblačilih.

Ali znamo pravilno prečkati cesto? Vedno se jo prečka na označenem prehodu za pešce in nikjer drugje - torej preko zebre. Kako? S pogledom desno, levo in še enkrat desno oziroma obratno.

Nujno in v vsakem primeru je treba upoštevati prometne predpise. Preko interneta ali literature se lahko skupaj poučite o osnovnih prometnih znakih. Z zabavnim preverjanjem znanja se zna članom kaj koristnega vtisniti v spomin in jih varno pospremiti kot udeležence v prometu.

Navadite svoje

člane, da hodijo po pločnikih (če obstajajo) oziroma ob levem robu vozišča v smeri hoje, tako da vozila pripeljejo nasproti in ne izza hrbtna ter pešča tako lažje opazijo, on pa njih, kar je včasih še bolj pomembno.

Udeleženci, ki smo v prometu že dlje časa (več let), kaj kmalu opazimo, kako pomembne so izkušnje. Najtežja, a hkrati najbolj učinkovita preventiva pa je, če poskusimo predvideti ravnanje drugih udeležencev v prometu. Tako zavarujemo sebe in njih, zavedati pa se moramo, da tudi drugi pogosto odpravljajo naše napake in nas tako zavarujejo, zato nam ne sme biti težko, če tudi sami pogosto odpravljamo napake drugih.

Pa srečno pot,
kjerkoli že boste!

Prepoznavnost kot tretji steber rasti organizacije

Na Tabolatoriju - srečanju vodstev rodov - smo novembra lani nekaj časa namenili tudi vlogi komunikacije znotraj naše organizacije, kot tudi komuniciranju navzven. Predvsem pa smo govorili o pomembnosti gradnje prepoznavnosti in pozitivnih posledic, ki jih zagotovo prinese boljša interna in javna podoba, ki se jo lahko pojmuje tudi kot tretji steber rasti organizacije, vendar le če sta stabilna tudi oba stebra pred njo.

Prva dva stebra

V skladu z znanimi metodami in načini oblikovanja strategij moramo izhajati iz dveh najpomembnejših elementov obstoja naše organizacije, to sta članstvo in program. Če ni enega, ni drugega - sta torej nujno prisotna, vedno ju izboljšujemo in zanju skrbimo. Prvi steber naše organizacije je torej članstvo. To je pogoj za delovanje vsake organizacije. Kako ga povečujemo? Na več načinov. Vsi pa vemo, da je to v letih, ki se pišejo, še posebej trd oreh.

Drugi steber ZTS je program. Ključnega pomena sta prav tako njegova kontinuiteta kot spreminjanje - adaptacija glede na trenutne razmere in potrebe mladine v družbi. Ko preverimo sinergije med vsemi tremi stebri, vidimo, kako so vsi vitalno pomembni za obstoj vsakega (kot cikel nenehnega kroženja). Brez dobrega programa ne moreš pritegniti novega članstva oziroma zadržati obstoječega. Brez tega, da okolica ve, kaj ponujaš (kakovosten program), torej brez zadostne ravni prepoznavnosti, zopet ni dovolj članstva, za katerega bi izvajali program (ne novega, ne obstoječega). Logično se programa brez udeležencev ne da izvajati.

Kako je s tem v ZTS?

V preteklosti smo največ pozornosti namenili prav programu in upali, da nam bodo njegova kakovost, raznolikost in vse druge prednosti prinesle tudi prepoznavnost in s tem rast članstva oziroma ohranitev kadra, ki bo taborništvo izvajal v prihodnosti. Na žalost ni tako preprosto, kot si mislimo. Vsi v vodstvenih kadrih ZTS se zavedajo oziroma se zavedamo, da brez stalnega in agresivnejšega pristopa (strateško določenega) dviga prepoznavnosti ne bomo dosegli. Skratka, tisti, ki tabornike že poznajo, bodo še naprej navdušeni, tisti, ki za nas ne vedo, pa v poplavi informacij in ponudbi za obšolske in druge prostčasne dejavnosti verjetno ne bodo niti izvedeli za

nas. Zavedati se moramo, da nam tudi velika prepoznavnost ne bi koristila, v kolikor druga dva stebra rasti organizacije ne bi bila prav tako v porastu. Pogoj za uspeh je torej v kakovostnem programu za ciljne skupine, ki se bodo odzvale, ko zanj izvedo oziroma ga izkusijo na lastni koži.

Konkretni projekti

V mandatu, ki teče, je s področja dviga prepoznavnosti in ugleda naše organizacije odprto večje število projektov. Če naštejemo le nekatere, so ti: strategija komuniciranja v ZTS (krovni dokument), 60-letnica delovanja ZTS, prenova spletnih strani, zasnova in izvedba novih promo materialov, kroj, objave v medijih in druge naloge. ■

Barbara Bačnik - Bača

arhiv Neže Krek

Taborniki in njihovi poklici

Dekle, ki ji ni enake

Tabornice so večinoma res nekaj posebnega, tako izstopajoče in vihrave. Nobena izjema, prej pravilo, je Neža, ki te prevzame ob prvem srečanju in te ne neha presenečati tudi skozi več let poznanstva. Prava tabornica in popotnica, od katere že čakamo novih poročanj z novega popotovanja in z doživetij na Portugalskem. Srečno, Neža!

Neža Krek (RDV) - profesorica španščine in sociologinja kulture, ki dela v turistični agenciji

Kako in kdaj se je začela tvoja taborniška pot?

Imela sem 11 let in mami je menila, da sem sramežljiva, zato me je vpisala k tabornikom. Začela sem pri Bobrih, nato pa postala članica Rodu dobre volje.

Kaj si vedno sanjala, da bi rada postala?

Najprej sem želela biti balerina, ko pa sem ugotovila, da roza barva ni zame, sem sanjala o poklicu učiteljice slovenščine, kar sem tudi študirala, in poučevanje je še danes moj sanjski poklic.

Katera šola ti je ostala v najlepšem spominu in zakaj?

Najbližje so mi študentska leta, ker sem tam našla ljudi, ki so me poleg tabornikov razumeli, ko je prihajalo do izmenjave mnenj, izkušenj, znanj. Največja in najpomembnejša mi je seveda taborniška šola - pri tabornikih sem se vedno dobro počutila. Poleg tega pa je bila in še vedno je tudi folklor del mojega življenja.

Katero kompetenco te odlikujejo? Zakaj si dobra v tem, kar delaš?

Komunikacija. Naučila sem se, da jo prilagam glede na to, s kom komuniciram in v kakšni situaciji se nahajam. Vedno se znajdem in najdem rešitev.

Kako je taborništvo vpleteno v tvoje delo, službo?

Trenutno delam v turistični agenciji, ki organizira trekinge po Sloveniji in v tujini. Tu mi pomaga iznajdljivost, organiziranost, skratka vsa ta taborniška kilometrina izletov, piknikov in taborov, ki so za mano. Tudi oprema je pomemben vidik in veliko tega specifičnega znanja sem dobila ravno pri tabornikih. Pri svojem delu imam namreč opravka z različnimi ljudmi in njihovo varnostjo. Predvsem pa stavim na zaupanje vase, na svoje znanje in voljo, sem suverena in vem, da vse to zmorem. Naj omenim še geografijo in orientacijo - vse to, kar sem se naučila pri tabornikih, mi danes zelo koristni.

Kateri del svojega poklica oziroma službe ti je najbolj in kateri najmanj pri srcu?

Najbolj mi je všeč sam proizvod: torej preživljanje prostega časa v naravi. Najmanj pa urejanje financ, administracija - to ni

zame, a se zavedam, da je nujno; le da sta meni bližje organizacija in izvedba programa.

Kaj si na podlagi svojega dela spremenila v svojem življenju in bi priporočila vsakomur?

Naučila sem se preklapljati. Veliko ljudi, ki so na začetku svoje kariere poti, postane deloholikov. Delajo do poznih ur in se razdajajo, sama pa sem ugotovila, da je osem ur dovolj. Ko končam v službi, grem in imam še kaj od svojega življenja. Posledično tudi ne zasovražim svoje službe.

Kakšne izzive ponuja delo v turistični agenciji, je veliko tudi adrenalina?

Moja naloga sicer ni povzročati adrenalina, ampak ga s tekočo pripravo potovanja odpravljam in manjšam. Predvsem je nujno omiliti negativen adrenalin. To, kar počnemo pri tabornikih, je namreč za "navadne" ljudi že preveč adrenalina. Zakuriti ogenj, spati v šotoru ali pod milim nebom je lahko za marsikoga že popolnoma preveč. Zato je naš slogan "udobne avanture".

Kje po svetu si že bila?

Ravno te dni se odpravljam na Portugalsko, pred kratkim pa sem se vrnila iz Peruja in Bolivije, potovala sem po Mehiki in Vietnamu ter Avstraliji. V Španiji sem živel in delala leto dni in pol, videla celotno Evropo, sanjski destinaciji pa ostajata Nova Zelandija in pa vsa Južna Amerika.

Česa si želiš v prihodnosti na področju svojega dela?

Na Portugalskem bom najstnike učila angleščine, španščine in slovenščine ter telovadbo. Rada bi se čim bolj seznanila z javnim šolstvom in videla, če je to zame, če je šola ta prostor, kjer bi rada ostala dlje, ne da bi postala klasična "zatežena profoksa".

Luč miru iz Betlehema

Zate imam Luč

Luč miru iz Betlehema (LMB) je že 20. leto zapored prišla v Slovenijo. Z geslom “Zate imam Luč” in poslanico nas nagovarja k miru, strpnosti in razumevanju. Vse bolj postaja že skoraj obvezni božični dodatek, tako kot božično drevo in lučke. Luč miru iz Betlehema nam vsem prinaša sporočilo miru, če smo ga le pripravljeni sprejeti in širiti naprej.

Mi smo bili pripravljeni, zato smo se 11. decembra taborniki, katoliški skavti, zamejski skavti in odrasli katoliški skavti skupaj odpravili na Dunaj po plamen Luči miru iz Betlehema. Bilo je res prijetno druženje, pridobivanje novih spoznanj in sklepanje prijateljstev. Da pa ne bi čisto pozabili na naše taborniške in skavtske večerine, smo se zvečer odpravili na orientacijo po Dunaju. Spoznali smo največje znamenitosti in uživali v pohajkovanju po okrašenih mestnih ulicah. Zjutraj smo se navsezgodaj odpravili iz skavtskega doma proti Sloveniji, kamor smo prinesli plamen LMB na osrednje regijske sprejeme v Celje, Ajdovščino in Ljubljano. Tu pa se je prava pot LMB šele začela, saj smo plamenček odnesli v svoje lokalno okolje in ga širiti skupaj z njenim sporočilom naprej.

Plamen smo ponesli tudi v najvišje državne institucije. Tako so ga sprejeli predsednik državnega zbora, dr. Pavle Gantar, direktor urada za verske skupnosti, Aleš Gulič, kot vsako leto nas je sprejel tudi predsednik države, dr. Danilo Türk. Letos smo prvič ponesli LMB tudi k predsedniku vlade, Borutu Pahorju. Sprejeli so nas na Uradu RS za mladino, na Ministrstvo za okolje in prostor, na Ministrstvo za notranje zadeve ter na Generalni policijski upravi. LMB je zasvetila tudi v Univerzitetnem kliničnem centru v Ljubljani. Taborniki in katoliški skavti smo se udeležili tradicionalne Božičnice, ki jo pripravlja vojaški vikariat, in predali LMB načelniku generalštaba Slovenske vojske, generalmajorju mag. Alojžu Šteinerju, njegovemu namestniku ter predstavniku Uprave za zaščito in reševanje.

Tako je Luč miru iz Betlehema spet prišla med nas. Sedaj pa je na nas, da širimo sporočilo miru naprej tudi čez vso leto.

Mnenja

Lucija Arlič, Rod Jezerski zmaj

Luč miru iz Betlehema je akcija, ki med seboj povezuje ljudi, hkrati pa poizkuša s svojim sporočilom ogreti srce vsakega izmed nas.

Ina Kuhelnik, Rod Severni kurir

Z leta v leto je bolj lušno!

Luka Poljanšek, Rod bistriških gamsov

Zjutraj, ko sem se zbudil, sem se jezil, zakaj sem se odločil, da grem na Dunaj. A takoj, ko sem stopil na avtobus, sem vedel, da sem se pošteno zmotil, saj smo začeli peti in se spoznavati. Na Dunaju smo se po maši še malo družili s skavti iz ostalih držav in si izmenjali rutke. Nato smo odšli na sedež enega dunajskega skavtskega stega, kjer smo se namestili, nato pa odšli na ogled prelepo okrašenega mesta. Ne glede na to, da sem se v soboto zjutraj pritoževal zaradi malo spanca, sem v nedeljo le stežka odšel domov.

Polona Šavc, Rod Severni kurir

Akcija Luč Miru iz Betlehema je ena izmed pomembnejših akcij, saj se tam združimo skavti in taborniki ter skupaj odidemo na Dunaj, kjer sprejmemo lučko in jo prinesemo v Slovenijo. Poleg celega obreda v cerkvi se skupaj tudi zabavamo in si delimo razmišljanja o taborništvu in skavtstvu. Menim, da bi se te akcije moralo udeležiti veliko več ljudi.

Ajda Kovačič, Rod Mrzli studenec

Res zanimivo je videti, ko se ljudje združijo zaradi nekega majhnega plamena. Super je videti povezanost med ljudmi, ki raznašamo po svetu to majhno lučko, in videti predanost temu delu. A vsi skupaj vemo, da ta majhna lučka ima moč. Moč miru, moč topline in moč 'nekaj združiti'.

In ta občutek je le nenadomestljiv.

Polona Rožman, načelnica programa za mlade pri ZTS

Zopet je prišla. Naša lučka. In zasijala. Skupaj z mano, tabo in vsemi, ki smo jo pomagali deliti in razdajati.

Še vedno tako skromna pa vendar z univerzalnim sporočilom: Hočem ti podariti mir in ti ga podari nekemu naprej. Tako preprosto je to. Si pripravljen tvegati? Prevzameš nase to odgovornost, da boš nekemu s tem skromnim darilcem polepšal praznike, ker boš mogoče eden redkih obiskovalcev, ki v predpraznični naglici zaide v dom ostarelih občanov oziroma pri ostarelem sosedu potrka na vrata.

Tako veliko lahko naredimo, pa si večkrat ne upamo ali mislimo, da ne zmoremo. Si letos sprejel ta izziv? Če nisi, imaš drugo leto spet priložnost.

Akcija Luč miru iz Betlehema je edinstvena in edina primerna času

S samo akcijo sem povezan in pri njej sodelujem že od leta 1997. Vsako leto se je veselim. Ni lepšega kot podariti droben plamen z globoko simboliko in sporočilnostjo božiča osamljeni starejši gospe, mladi družini ali bolniku na bolniški postelji. Mogoče je zanj to zadnja priložnost, da plamen sprejme, tvoja pa zadnja, da mu plamen podariš. Je lahko edinstveno novoletno »darilo« in pozornost podjetju, občini, drugim ustanovam, s katerimi rod ali zveza dobro sodeluje skozi vse leto. Na žalost pa nekateri v vodstvih rodov bežijo in celo prepovedujejo svojim članom sodelovati pri akciji. Strinjam se, da je pri izvedbi in sodelovanju z akcijo Luč miru iz Betlehema kopica problemov in usklajevanj s sodelujočimi skavtskimi organizacijami. Vsekakor pa se da na sto in en način kreativno kot posameznik ali rod pri akciji sodelovati, jo soustvarjati. Vsako sodelovanje nam mora predstavljati svojevrsten izziv.

Letos je 20 let, odkar je akcija Luč miru iz Betlehema v Sloveniji. Kot ZTS pri akciji sodelujemo od leta 1996 in želeli bi si, da jo vzamemo bolj za svojo, se z njo bolj poistovetimo. Napredki in leta izkušenj pri organizaciji so po mojem mnenju dosegli velik napredek od začetniških let. Nikoli pa ni lahko usklajevati vseh mnenj v organizacijskem odboru. Želeli in zahtevali pa bi več spoštovanja dogovorjenega in kredibilnosti med vsemi akterji akcije. Velikokrat smo poslušali šepetanja in govornice, da člani ZTS sodelujemo pri akciji zgolj zaradi samopromocije in medijske pokritosti akcije. V letošnjem in lanskem letu pa lahko že skoraj vsak muren ovrže to tezo. Z barvami namreč večina otrok nima težav. Ugotoviti je, da oranžna barva na sprejemu pri predsedniku države krepko izstopa. Delegacija na sprejemih pri vodilnih naše države po številu presega meje zdravega okusa. Pretekla leta smo delegacijo sestavljali po en predstavnik vsake organizacije in nosilec plamena. S tem pa se jasno kaže, komu je več za medijski blišč.

Če pobrskam po spominu, mi bodo gotovo ostali predvsem lepi spomini osebnega sodelovanja pri akciji. Od obiska pri bivšem predsedniku Kučanu, do moje zamude na sprejem k pokojnemu dr. Drnovšku, spoznanja z nadškofom Uranom, organizacije 1. skupnega avtobusa slovenske delegacije na Dunaj (juhe, hrenovk in jogurta), predloga izvedbe predaje LMB na Generalštabu Slovenske vojske na božičnici, ki je vsako leto nekaj posebnega, pohoda proti Triglavu, poznanstva novih skavtsko-taborniških prijateljev, odprtih vrat pri vojaških, cerkvenih in civilnih osebah

Akciji in vsem organizatorjem želim še mnogo zanimivih, spravljivih, skupnih sončnih let! Člane in vodstva rodov v ZTS pa dobronamerno pozivam, da akcijo vzamejo za svojo, ker še nikogar ni »pohujšala«.

Tako kot je krona in vrhunec taborniškega leta poletno rodovo taborjenje, je zame Luč miru iz Betlehema akcija, ki krona zaključek koledarskega leta.

ZATE IMAM LUČ naj bo med organizatorji skrito vsakoletno sporočilo akcije,

IMAM jo tudi ZATE!

Sandi Glinšek

Škale, 6. januar 2011

Mitja Kumer

Boris Drešček

15 let RAJ

Obletnica zaključena s sprejemom 15 najmanjših novih članov

V soboto, 11. decembra 2010, se je v prostorih osnovne šole Cerkno odvila osrednja prireditev ob počastitvi 15. obletnice taborništva v Cerknem. Cerkljanski taborniki Rodu aragonitnih ježkov so obeležili prireditev z nadvse zanimivim programom.

Velik del tega so oblikovali najmanjši člani. S smešno zaigranimi prigodami so popeljali nabito polno dvorano ljudi v naravo. Skozi video intervju prejšnjih tabornikov pa so prikazali, kako je bilo s taborništvom v preteklosti na Cerkljanskem. Kot so z zadovoljstvom povedali, so bili navdušeni nad obiskom in pozornostjo, ki so je bili deležni s strani publike. Najlepši del večera je bil zagotovo sprejem najmlajših tabornikov, ki so prejeli svoje prve taborniške rutke. Kot je povedal načelnik najmlajših tabornikov, Mitja Kumer: "Z zadovoljstvom lahko povem, da je prav letos, ko obležujemo 15. obletnico, k tabornikom pristopilo največ najmlajših. Kar 15 novih mladih nadobudnih tabornikov je s ponosom zapriseglo k tabornikom." Ob zaključku so gostitelji povabili vse zbrane goste k prigrizku, ogledu razstave o taborništvu na Cerkljanskem ter druženju, ki je trajalo vse do poznih ur. Pod okriljem mladega rodu danes delujeta dve družini, MČ in GG, ter dva kluba popotnikov in popotnic ter klub grč. Za delo po vodih skrbi 15 vodnikov in pomočnikov, družine in rod usmerjajo trije načelniki, osem grč pa skrbi za starešinstvo, dotok finančnih sredstev in majhne, a pomembne organizacijske težave. Sedež imajo v majhni sobici pod hotelom. Čeprav je sobica premajhna za 70 otrok na vodovih sestankih ob petkih, so si ustvarili lepo in vsem njim prijazno taborniško sobo.

Sprejem medvedkov in cebelic.

Zahvala vsem, ki so pomagali pri organizaciji.

Skeč s kanujem iz filma Gremo mi po svoje.

Glas svobodne Jelovice

Jerca Bernik

Jure Orehek

Teško si predstavljamo, da je od prvega Glasu svobodne Jelovice minilo že 40 let. A ko si se letos ozrl naokrog in med vse polno gozdnikov in gozdovnic opazil tudi nekoliko starejše prekaljene tabornike, se ti je zazdelo, da 40 let niti ni tako veliko.

Glas svobodne Jelovice je leta 1971 takratni Odred Sorškega polja prvič organiziral v Dražgošah. Ravno zato smo se organizatorji odločili, da tekmovanje po tolikih letih ponovno organiziramo tam, od koder izvira.

V soboto, 8. januarja, se je pred osnovno šolo Železniki zbralo nekaj čez 300 tabornikov iz vse Slovenije, ki so se pomerili v šestih različnih kategorijah. Ob tej priložnosti smo namreč pripravili prav posebno kategorijo imenovano 40+, v kateri so lahko tekmovali taborniki starejši od 40 let.

Poleg tega smo natrpno jutro letos dodatno popestrili s prevozom tekmovalcev na štart v Dražgoše. Med vožnjo po ovinkasti cesti je bilo sem in tja slišati zaskrbljene glasove tabornikov, saj so se Železniki vedno bolj oddaljevali. Vse skrbi so izginile, ko so se zares podali na progo, saj je dež še dodatno razmočil in popestril prijetno razgiban teren. Taborniki so morali na progi prehoditi hitrostno etapo, rešiti tematski test o dražgoški bitki in o prvi pomoči ter poiskati prave partizanske ranjence in jih pravilno oskrbeti.

Na cilju jih sicer niso čakale postavne partizanke, pač pa prava loška obara, 400 domačih čokoladnih mafinov in glasno petje ob spremljavi kitar.

Ravno, ko se je mrak spuščal nad dolino, je iz zvočnika zadonel glas tokratne vodje tekmovanja, Špele Trampuš, ob razglasitvi najboljših ekip. Poleg najboljših treh v posamezni kategoriji, smo nagrado podelili tudi za najboljši topo test in najbolj štirideseto ekipo.

Pogled na blatne gojzerje, premočene hlače, nasmejane obraze in zaljubljene poglede je dober dokaz, da je bilo tudi letos na Glasu svobodne Jelovice nadvse prijetno.

Foto: Žan Kuralt

Foto: Žan Kuralt

Mnenja

Špela Trampuš,
vodja tekmovanja

Dejstvo, da bom vodja tekmovanja ravno 40 let po tem, ko so Glas svobodne Jelovice organizirali prvič, mi je predstavljalo posebno motivacijo. Vendar mi je kar nekaj logističnih težav ob začetku priprav na tekmovanje pobralo nekaj začetne zagnanosti.

Uigrana ekipa organizatorjev in sami udeleženci so tudi tokrat pomagali pripraviti še eno dobro tekmovanje.

Še vedno pa se držim načela, vedno bi kaj lahko naredili še boljše, zato bo drugo leto še boljše.

Gašper Cerar, RMT Ljubljana

Presenečen sem bil nad zgodnjim bujenjem in zaprtjem telovadnice, saj nismo mogli poležavati tako dolgo. Prav tako na celotni progi ni bilo nikjer primernega prostorčka za nadomestek pomanjkljivega jutranjega spanja.

Rad bi pa zelo pohvalil točko prve pomoči, a kaj ko ponovno nismo dobili naloge za poškodovanca, kjer bi lahko spali. Vsekakor je dobil najboljšo nalogo med organizatorji ranjenec, saj je lahko cel dan spal.

Ob prihodu v cilj sem komaj čakal odlično loško kosilo in domače spanje.

Matevž Rijavec, RAJ Cerkno

Super proga in še boljši finiš. Ni pa se mi preveč dopadlo vreme in tisti strmi klanec na progi.

Rad bi pozdravil očeta in mamo ter se zahvalil našemu vozniku.

Nika Vidnjevič, RBS Ljubljana

Glede na to, da je bilo to moje prvo tekmovanje, je bilo nekoliko težje najti vse KT-je, saj vseh poti sploh ni bilo vrisanih. Malce me je motilo tudi slabo vreme.

Res super pa so bili čipi, ki smo jih nosili na prstu celotno progo. Najbolj od vsega mi je všeč, da smo po povratku s proge lahko na toplem in kartamo.

11. Svetovni skavtski forum mladih

1. januarja dopoldne smo se štirje člani ZTS odpravili na 40-urno pot, ki nas je pripeljala v vročo Brazilijo, v majhno mesto Blumenau, kjer smo se pod okriljem WOSM-a udeležili 11. Svetovnega skavskega foruma mladih. Ta je služil kot priprava mladih tabornikov/skavtov iz več kot 70 držav z vsega sveta na 39. Svetovno skavtsko konferenco.

»Paddle your own canoe«

»Sam usmerjaj svojo barko« je bil glavni moto foruma s poudarkom na opolnomočenju mladih in skavstvu kot svetovnem mladinskem gibanju. Zelo pomemben del programa je potekal v okviru delavnic, kjer smo udeleženci imeli veliko priložnosti izraziti svoja mnenja, deliti svoje izkušnje in poglede ter iskati rešitve za mnoga področja, povezana s skavstvom. Mladi, polni energije in motivacije, smo med seboj izmenjali mnogo dobrih praks, delili svoje izkušnje, razmišljali, kako naj bi skavstvo izgledalo v prihodnje, in podali smernice, za katere upamo, da bodo sprejete in upoštevane. Pogovarjali smo se o različnih perečih temah, ki se tičejo trenutne situacije v svetovni organizaciji, vodili smo delavnice na teme, ki smo jih izbrali sami, predlagali smo priporočila svetovnemu komiteju,

izvolili smo nove 'youth advisorje', ki bodo na svetovni skavtski ravni zastopali mlade do naslednje svetovne konference leta 2014, in nazadnje sprejeli priporočila svetovnemu komiteju za naslednje triletje.

V teh dneh smo se poleg aktivnega sodelovanja v programskih aktivnostih trudili tudi čim

bolj aktivno predstavljati našo kandidaturo za gostiteljico naslednje svetovne konference. Delali smo na tem, da smo čim več sodelujočim predstavili naše ambicije, mnogim pa tudi s prstom na zemljevidu pokazali, kje se nahaja naša majhna kokoška. Kako uspešni smo bili, bodo odločili glasovi 161 nacionalnih skavtskih organizacij, ki bo bodo 13. januarja odločili, ali bo naslednja gostiteljica Slovenija ali Italija.

Kaj je prinesel 13. januar, je v tem trenutku, ko berete te vrstice, že znano; mi pa gremo sedaj, ko to pišemo, s polno paro naprej s foruma na konferenco. Pred nami je še nekaj pestrih dni in verjemite, da bomo dali vse od sebe.

Video kot orodje učenja v ZTS?

Ob podelitvi nagrade Skavt Peter za leto 2010 je bila izrečena želja, tudi naglas izrečeno upanje, da bomo lahko ob prihodnji podelitvi spremljali video predstavitve, ki bodo samostojno delo rodov. Samostojen izdelek od priprave scenarija predstavitve do snemanja video posnetkov in njihove montaže. Pa smo rodovi tega sposobni? Se sploh zavedamo možnosti, ki nam jih video ponuja kot orodje učenja za vse starostne kategorije naših članov?

Poleg televizije, ki v vsakdanjkih nekaterih predstavlja že dodatnega sostanovca, in filmov (tako tistih na internetu kot v kinodvoranah), ne smemo spregledati uporabe videa v videospotih ter v vedno bolj uporabljenih spletnih konferencah, video telefonskih pogovorih in v obliki izmenjave lastnih video posnetkov, zabeleženih s fotoaparatom ali mobilnim telefonom.

Še najpogosteje se v taborniški organizaciji video uporablja za namene informiranja oziroma dokumentiranja dogodkov (akcij, taborjenj ipd.), kar je z večjimi možnostmi snemanja s fotoaparati in povsod prisotnimi mobilnimi telefoni postalo že povsem enostavno. Ob uporabi za informiranje in dokumentiranje pa video pozabljamo vključevati v proces učenja, za namene promocije, zabave in ustvarjalnosti.

Raziskave kažejo, da proces učinkovitosti učenja ter sposobnost pomenja pospešuje kombinacija vizualne in avditivne percepcije. S poslušanjem sprejememo okoli 10 odstotkov, z gledanjem (opazovanjem) več kot 80 odstotkov vseh zaznav! Ključen učinek je povečana stopnja vsestranske aktiviranosti in povečana stopnja motivacije. Kot orodje učenja multimediji preusmerijo proces od poučevanja in posredovanja dejstev k samostojnemu učenju in razvijanju mišljenja članov - prav tisto, kar naj bi kot vzgojna mladinska organizacija počeli. Ponazarjanje in motivacija močno povečata učno učinkovitost. Kadar članu nazorno ponazorimo določene predmete in pojave, spodbujamo in ohranjamo njegovo pozornost, kar mu olajša razumevanje. S tem je motiviran za nadaljnje spoznavanje snovi, ki mu jo želimo približati.

Taborniški sistem dela, ki temelji

na delu z vodom, v manjših skupinah, je idealno okolje za kognitivni, konativni in psihomotorični razvoj članov. Zaradi zanimivosti multimedijskih kanalov za mlade bi morali video vključevati v delo z vsemi starostnimi skupinami na področju zabave in ustvarjalnosti. Ne ostajamo pri vedno istih in dobro poznanih ročnih delih! Več kot dobrodošlo je vključevanje produkcije videa v redno delo, običajno sestanke, česar se skoraj ne uporablja. Kar pa je škoda, saj lahko s tem na zanimiv in enostaven način podkrepimo učni proces, ki se dogaja na vodovih sestankih in drugih akcijah, hkrati pa dodatno motivira naše člane (npr. snemanje postopka postavljanja šotora, signalnega stolpa ipd.) ter omogoča kakovostno kasnejše vrednotenje s pomočjo video posnetka.

Poleg vsem znanega kanala YouTube (www.youtube.com) nam je v pomoč pri izbiri filmov ali izsekov določenih filmov tudi spletni portal IMDb (www.imdb.com). Oba ponujata zalogo video materiala, ki je ob smiselni uporabi lahko koristen za področje izobraževanja in usposabljanja. Z uporabo videa lahko predstavljamo:

- vsebine, ki jih pri tabornikih počnemo (npr. taborniška znanja in veščine, panoge mnogoboja);
- raznovrstno glasbo in pesmi (npr. videospot Vsak po svoje);
- stvarnost, ki je časovno in/ali krajevno oddaljena in ni neposredno dosegljiva (npr. dokumentarni posnetki, reportaže - profesionalne produkcije ali t.i. domači video);
- majhne, tudi redke, a pomembne predmete, dogodke;
- posnetke in vsebine, ki so namenjene motiviranju.

Vedno moramo biti pozorni, da je vsebina posredovanega sporočila primerna našim članom oziroma je sporočilo posredovano na primeren način. Zaradi zelo lahke dosegljivosti multimedijskih vsebin (ne samo videa) smo kot organizacija, aktivna na področju neformalnega izobraževanja, odgovorni tudi za to, da mlade usposobimo za uporabo in odgovorno/etično rabo tega medija. Dolžnosti, ki jih formalno izobraževanje in družinsko okolje navadno pozabi ali ne zna izvajati.

Mjeda

Gremo mi po svoje v 2011

No, pa nam je uspelo - prestopiti v leto 2011, namreč. Zato bo na mestu, če vam zaupam svoje taborniške želje za to leto. Že res, da si želim, da bi bili otroci vedno pridni, da bi vodniki vedno znova uresničevali fantastičen program, da nam nikoli ne bi zmanjkalo ne denarja in ne članov, da bi nam vreme stalo ob strani in nesreče počivale ... Ampak vse to se nekako uredi samo od sebe. Edino, kar se ne, je slika taborništva v javnosti. Kar je malo težji oreh, saj je najlažje predstaviti taborništvo preko taborništva, cele Slovenije pa le ne moremo povabiti na taborjenje, ali pač?

Filmski kameri je to namreč uspelo. Neverjeten uspeh in popularnost prvega slovenskega mladinskega filma po dolgem času, filma Gremo mi po svoje, sta me presenetila. Že res, da smo ga taborniki nestrpnost pričakovali, vendar da je ta film presegel vsa pričakovanja in se ustoličil kot (za zdaj) drugi najbolj gledani slovenski film? In to o tabornikih! O tistih 'norcih', ki poletja raje preživljajo v gorah, oblečeni v čudne srajce in pisane rutice. Nikoli si ne bi mislila, da bo naša mala, zadnje čase vse bolj kritična Slovenija pokazala takšno navdušenje nad tem, kar počnemo. No, to se bo izkazalo za resnično šele, ko se bodo tudi številke naših članov dvignile, pa vendar trdno verjamem, da je zanimanje občinstva za ta film gotov znak, da uživamo dobro podporo in odobravanje pri ljudeh. Kar je pomembno. In kar je še bolj ...

Film je zakon! Namenjen je vsem: imamo malo akcije, pa drame, pa erotike, pa romantike, pa kopico humorja. To, da v filmu vidimo kopico odprtih krojev, da tabornega programa očitno sploh ni in da si Zrnec hladnokrvno prižge čik sredi tabornega prostora poleg straže (tisti »Eh, pusti ga, če je živčen,« me še zmeraj nareži), vse to rade volje odpustim filmarjem. Ker se mi zdi, da je dosti bolj pomembno to, kar jim je uspelo: zbuditi čudovito nostalgijo za minulo, nedolžno (no, malo manj nedolžno, tile fantje in punce so pravi kalibri, vsaka čast) mladostjo. Je film takega tipa, ki ti, hočeš nočeš, vzbudi željo po tem, da bi tudi ti preživel tako zanimivo mladost, tako polno dogodivščin v naravi ... Potem se nekje na tretji četrtini projekcije spomniš, čakaj malo, pa saj moja mladost je bila točno taka!

Tako da si ne morem kaj, da ne bi bila moja največja taborniška želja za 2011 Gremo mi po svoje 2 oziroma Gremo mi spet po svoje, ali pa Gremo mi po svoje pozimi ali kaj podobnega. In najlepša hvala ustvarjalcem filma, ker so nam pokazali, da je to, kar počnemo, vredno vsake minute in vsakega diha z rutko okrog vratu.

Kolumni

Boris Mrak

Leto je naokoli

Tako, leto je naokoli in starejši (in načeloma tudi izkušenejši) smo tudi taborniki. Za nami je kopica naših aktivnosti in doživetij in upam, tudi veliko lepih spominov na njih. Mesec december, mesec obdarovanj (Miklavž, Božiček in Dedek mraz), praznovanj in druženj je za nami, s tem pa tudi bolj ali manj razposajeni prednovoletni čas. In pred nami so zopet naporni meseci dela in aktivnosti, tako v šoli kot tudi v naši organizaciji. Kaj vse si bomo oziroma smo si obljubili ob skoku iz leta 2010 v leto 2011? Pa bomo to zmogli? Se bomo držali obljub? Smo v žepu držali figo in okoli prinašali predvsem sami sebe? Ali se bomo ponovno zadovoljili s povprečjem? To ve vsak zase in pred seboj seveda ne moreš ubežati in to je najbolj pomembno. Obljube drugim so eno (vsaj tako marsikdo razmišlja), obljube sebi (pa četudi niso izrečene) so pa drugo. Vendar ob vstopu v novo leto to res morda ni najpomembnejše. S temi in podobnimi vprašanji se bo vsakdo od nas ukvarjal sam s seboj.

Pa kaj bi to. Pred nami je pomembno leto, v katerem bomo praznovali 60. obletnico naše taborniške organizacije, ki je zrasla na temeljih predvojne skavtske in gozdovniške organizacije ter je v svojem delu ohranila pozitivne vrednote obeh organizacij in uspešno prekrmarila vsa ta leta z uspešnim delom in uveljavljanjem v družbi. Želim, da bi se na praznovanju tako visoke obletnice srečali sedanji in pretekli člani organizacije v kar največjem številu.

Prihajajoče leto bo za našo organizacijo pomembno tudi zaradi kandidature ZTS za organizacijo 40. konference WOSM, ki bo leta 2014, ko bomo slovenski taborniki praznovali 20-letnico polnopravnega članstva v WOSM-u. Odločitev bo znana že kmalu v novem letu, kajti o organizatorju bo WOSM odločal na januarski konferenci v Braziliji. Držimo pesti, da nam bo to uspelo, kajti to bi bila lepa potrditev našega uspešnega dela v zadnjih letih, ko smo se enakopravno pridružili svetovni skavtski družini. Taki in podobni dogodki, ko se naša prizadevanja in delo pokažejo v javnosti, bi nam morali biti spodbuda za sedanje in prihodnje delo v organizaciji. Vsekakor pa bomo prilagajanju organizacije času in prostoru, v katerem živimo, morali v prihodnje posvetiti še kar nekaj trdega dela. Organizacija lahko polno zaživi v družbi samo s primernim številom aktivnega članstva v svojih vrstah. Lahko smo ponosni, da je skozi taborniško organizacijo v preteklih dvajsetih letih šlo veliko mladih in da jim je taborniška organizacija nudila možnost kreativnega preživljanja prostega časa ter odlično izhodišče, da so našli svoje področje zanimanja in aktivnosti. Bodimo kot organizacija še naprej inovativni v predstavljanju novosti in možnosti za nadaljnji razvoj in delo mladih, kajti samo na ta način bo taborniška organizacija uspešna in uveljavljena tudi v prihodnje.

Vsem tabornikom želim tudi v prihodnjem letu 2011 obilo prijetnih izkušenj in doživetij ter vrhnan koš veselja in le malo skrbi. Naša prva akcija bo že v začetku januarja, ko se bomo srečali v Dražgošah!

SREČNO!

Ljubljana/Domžale, 31. december 2010

Iz malhe Strica volka

Kako lepo so se za mano risale stopinje v snegu, ko sem tekal po prešernih gozdovih in pomagal iskati skrite KT-je. Tu in tam sem tudi kakšnega snežaka pomagal narediti. Ja, lepo je videti peščenosrajčnike, kako uživajo, ko se ponovno snidejo. Še lepše pa je videti vso družično zbrano nekje na kupčku in to ravno pred začetkom poletnih počitnic.

Vsako leto se namreč zelo rad ponovno srečam s starimi prijatelji, vidim njihov napredek, predvsem pa se cel vikend prav odlično zabavam. In to vedno nekje drugje. Tako sem spoznal že veliko prelepih čistin, travnikov in jas v našem logu. Ampak očitno je tudi kriza, ki zadnja leta kosi po širnih gozdovih, zašla tudi v našega. Vedno manj prijateljev se vsako leto udeleži državnega mnogoboja. Vedno več dreves se pojavlja na poti do prizorišča. Letos pa v moj brlog nisem prejel še nobenega zemljevida do tam. Šment! Mar to pomeni, da ne bom imel priložnosti pokramljati s Starimi mački, Šalabajski, Morskimi vetrnicami, Tigri, Srnjaki in vsemi drugimi. Počasi me skrbi, da utegne takle dogodek utoniti v pozabo. Upam, da ne in da bomo kmalu slišali za kakšen pogumen in novih izkušenj željan peščenosrajčni trop. Prvi zvončki bodo prav kmalu pričeli klicati pomlad in počasi nas bo sonce predramilo iz zimskega dremeža. Nikoli ne veš. Spomladi vse ponori in ozeleni. Jaz še nisem vrgel puške v letošnjo koruzo in z veseljem bom v pomoč ponudil vse svoje štiri šape in pokical na pomoč še ostale vijolčnike in modrece.

Vesel sem namreč, da sem lahko med vami in z vami. Že 60 let!

Srečno!

Stric Volk

Kolofon

Uredništvo: Aleš Cipot (ales.cipot@vujlja.net) - glavni in odgovorni urednik, Miha Bejek (miha.bejek@utka.net) - pomočnik urednika, Petra Grmek (sra.gmek@gmail.com) - urednica sklopa Igra, Tadeja Rome (whatshtername.nesaya@gmail.com) - urednica sklopa Dlogodivščina, Žan Kuralt (zan.kuralt@gmail.com) - urednik fotografije, **Predsednik izdajateljskega sveta:** Igor Bizjak (biz@utka.net), **Novinarji in sodelavci:** Barbara Bažnik (barbara.baznik@utka.net), Jaka Bevk (jaka.bevk@tele-cable.net), Ana Bitovišek (ana.bitovisek@gmail.com), Borut Cerkljenič (borut.cerkljenic@triera.net), Teja Čas (teja.cas@gmail.com), Klomen Kenda (kubi@utka.net), Matjaž Kerman (kackopivo@gmail.com), Primož Kolman (primoz_kolman@yahoo.com), Nina Medved (nina.medved@guest.arnes.si), Franc Merela (franc.merela@guest.arnes.si), Jerneja Modic (jerneja.modic@gmail.com), Boris Mrak (boris.mrak@ovos.si), Luka Rems (luka.rems@gmail.com), Lucija Rojko (lucija_r@hotmail.com), Polona Rožman (polona.rozman@gmail.com), Tomaz Sinigajda (sinigajda@gmail.com), Petra Skalič (petra_skalic@hotmail.com) in Dimen Sverko (dsve2011@yahoo.com). **Lektoriranje:** Miha Bejek (miha.bejek@gmail.com). **Ustanovitelj:** izdajatelj in lastnik Zveze tabornikov Slovenije, Ljubljana, Parmova 33. **LABOR** financira Ministrstvo za šolstvo in šport Republike Slovenije. **Naslov uredništva:** Revija Tabor, Parmova 33, 1000 Ljubljana. Telefon 01/30008-20, fax 01/4361-477, e-pošta: revija.tabor@gmail.com, info@zts.org, WWW: http://www.zts.org. Cena posameznega izvoda je 2,09 € letna naročnina je 20,86 € za tujino pa letna naročnina s pripadajočo poštino. Transakcijski račun: 02010-0014142372. Rokopisov in fotografij ne vračamo. Upoštevamo samo pisne odgovore do 31. januarja za tekočega leta. Revija izhaja vsak drugi petek v mesecu. DDV je vračunan v ceno. Grafična priprava in tisk: Tridesign d.o.o., Ljubljana. Številka je bila tiskana v nakladi 6400 izvodov. Poština plačana pri pošti 1102 Ljubljana. Revija Tabori je vpisana v razvid medijev, ki ga vodi Ministrstvo za kulturo RS, pod zaporedno številko 792.

Jaka Bevk - Šeki

SCOUTS®

Taborniki ustvarjamo boljši svet

					SESTAVIL: MATJAŽ KERMAN	AVTOMOBILSKA OZNAKA POSTOJNE	KORALNI OTOKI	ZNAMENITI RUSKI KIPAR NAUM (1890-1970)	TABOR	MEHIKA, SIVA KOVINA (In)	ROBERT ALTMAN	JEKLO (ANGLEŠKO)	
					OTOK V SEVERNEM JADRANU				ROZČASTORAV VOL NA KOROŠKEM (NARČOVO)				
					ESTRADNICA ROŠ				PERJE PRI REPI				
						KRIVOSESA ŽUŽELKA					AVT. OZNAKA ŠPANIJE		
						AM. IGRALEC HARRIS					ZNAK ZA KALCIJ		
TABOR	BARVA IGRALNIH KART	PREBIVALEC IRŠKE	DRŽAVA V AFRIKI (GL. MESTO AKRA)	R. ČRKA ABECEDE		5. IN 10. ČRKA			ATOL V TUAMOTU	JAPONSKA LETALSKA DRUŽBA			
			GRŠKI BOG VOJNE			PRIPADNIK ITALOV				KONEC POLOTOKA			
GLAVNO MESTO RUANDE							300 m ²				MEHIKO USNOC, IRHOVINA	ŽENSKO IME	VELEKOV V INDIJI
							DEL OLIVE, KI VSEBUJE TROSI						
NANJŠJA GORA V TURČIJI							OTOČJE V KAREBIM						
							SIMBOL ZA NIKELJ						
UMETNIŠKO OBDOBJE V SREDNJEM VEKU										VELEKOV V NEMČIJI			
ORGANISATION OF CENTRAL AMERICAN STATES (O.C.A.S.)						ROJSTNI KRAJ NIKOLE TESLE				GRŠKI BOG PODZEMLA			

Iz taborniške pesmarice

Tam na koncu drevoreda

Klemen Kenda

Vlado Kreslin

Jaka Bevk - Šeki

(h) e F#
Vse, kar mi je bilo, vse, kar mi še bo ...
h e F#

Megla nad vodo ...
h e
Krog, še en majhen krog,

F#
tja čez prašno pot ...
G e F# h
Nova zvezda se utrne, da se želja rodi,
e F# h
melodija stara izzveni ...

e F#
Dan, en navaden dan, človek, a komar,
h e F#
en nebeški dar ...

h e
kam, kje, od kod in kam,
F#
kje, od kod in kam ...

G e F# h
Nova zvezda se utrne, da se želja rodi,
e F# e A
melodija stara izzveni ...

D A e
Tam na koncu drevoreda sam bom stal,

D A e
vam prepeval in pomahal v pozdrav,
G D C
beli konji, širna polja in vode,
G e A
tople roke, ki ste me rojevale ...

h A h A

h e F#
Vse, kar mi je bilo, vse, kar mi še bo ...

G e F# h
Bela pikica na nebu se v solzo spremeni,
e F# h
bela pikica tam gor si ti ...
G e F# G h
Bela pikica na nebu se v solzo spremeni,
e F# e A
tam nad poljem veter se umiri ...

D A e
Tam na koncu drevoreda sam bom stal,

D A e
vam prepeval in pomahal v pozdrav,
G D C
vse lepote, ki ste kdaj ljubile me,
G e A
vse besede, ki ste mi odpuščale ...

D A
Tam na koncu drevoreda ...

h A h A h

Zimski koledar

Tadeja Rome

Foto: Miha Grgič - Jelen

13. januar - Dvournna delavnica MZT

Potekala bo v Ljubljani. Tema: spolna vzgoja pri tabornikih.

3. februar - Dvournna delavnica MZT

Kot ponavadi v Ljubljani, ob 18. uri. Tema: problematično vodstvo, motivacija vodstva.

Informacije še sledijo.

28.-29. januar - Zimsko orientacijsko tekmovanje - ZOT 2011 - XI. SNOUB

Le še nekaj kratkih dni nas loči od ZOT-a, ki bo potekal med 28. in 29. januarjem v Poljčanah. Tekmovalce pričakujejo od 17. ure dalje, zbor ekip pa bo ob 19. uri.

Čimprej se prijavite, štartnina se z 8. januarjem poveša na 60 EUR! Za ostale informacije preverite spletno stran na <http://zot.rutka.net> ali jih obiščite na Facebook dogodku.

Se vidimo v Poljčanah!

10. februar - MZT žur

Potekal bo v Ljubljani.

Foto: Gapi
www.gzt.si

DOTIK

SiNi

Pravi prijatelji

Repati, brkati ali pa kakšni malo manj kosmati ...
to so naši srčki zlati.

Plemeniti, prilagodljivi, igrivi, nagajivi ...
včasih povzročajo nam skrbi, a brez njih nam živeti ni.

Brez njih dolgočasno bi bilo,
z njimi nikoli nam ni hudo.

Vedno veseli, ko pridemo domov, vedno zvesti, vedno vdani ...
To so prijatelji nam pravi!

**Jan in njegova
stilska Lego-
lučka - foto:
Žan Kuralc**

**Uboga račka... -
Foto: Žan Kuralc**

**Pozerji. - foto:
Samo Sprožilec**

GSJ 2011

**Ledeniška naveza je
rešila Miha. - foto:
Žan Kuralc**

zadnja plat
Pošlj fotografijo na
zadnjaplat@gmail.com

**Le kdo bi ga lahko zavrnil... -
foto: SiNi - LMB 2010**

**Gasilska fotografija nekaj sto metrov
pod zemljo, - foto: arhiva RPG - RPG
izlet v muzej premogovništva**

Ali še vedno ne veste, kam
na zimovanje ali na rodovo
smučanje ob koncu tedna?
Morda pa je Gozdna šola ZTS
v Bohinju pravi odgovor na
vprašanje.

Ne odlašajte, čimprej pokličite
041/ 490 888 in si zagotovite
prostor.